

T MĀŠIČKĀR

ČÍSLO 125

Školský spravodajca Gymnázia Laca Novomeského v Bratislave

32. ROČNÍK

Časopis ocenený 3. miestom v celoslovenskej súťaži Štúrovo pero, cenou televízie Markíza a prémiou Personálneho úradu OS SR

**Poznáte
svojich
učiteľov?**

Veľký špeciál
o vašich
profesoroch

Sme
EKO?

**Peniaze?
Vieme,
ako na to...**

Ďakujeme

„Aký pekný je ten Váš časopis, milé fotky, kopec aktivít...som Vaším veľkým fanúšikom:)“

„Ďakujem za časopis. Opäť veľmi vydarené číslo. Nevedela som, že Adam Bednár je takýto makač, a to ho učím. A o Timovi Malovcovi som si tiež rada prečítala, lebo okrem toho, že ho učím, hrá s bratrancom môjho Michala v time. Perfektné číslo, fakt, aj DofE, aj ŠVP, aj rozhovor s Kristinkou. Držím palce a pozdravujem celú redakčnú radu.“

„Rád si prečítam.“

„Paráda, blahoželám k vydaniu. Super práca!“

„Tomášičkár je skvelý časopis. Vždy v ňom nájdem zaujímavé články z rôznych odvetví, ktoré mi buď poskytnú nové informácie, alebo ma pobavia.“

Milí Tomášičkári,

som veľmi rada, že aj v týchto ťažších časoch, keď sa vo svete riešia mnohé problémy, vieme byť pre vás niečím, na čo sa môžete tešiť a čo vám vylepší vaše dni. Musím poďakovať všetkým, ktorí sa podieľajú na príprave tohto časopisu, tým, ktorí píšú, robia interviews, kreslia, píšú vlastnú tvorbu či prispievajú svojimi nápadmi, aj tým, ktorí celý proces organizujú. Som zároveň veľmi rada, že sa nám podarilo tento rok, aj napriek ťažkostiam spojeným s pretrvávajúcou situáciou priniesť ďalšie číslo. Rovnako som veľmi vďačná všetkým, ktorí nás podporujú a dodávajú nám silu. Takíto ľudia neustále pribúdajú, a ako môžete vidieť na našej ďakovnej stránke, odozvy na tento časopis sú veľmi dobré. Recenzie nám napísali ľudia ako Patrik Herman či Pavol Vitko, ale aj naši učitelia či spolužiaci.

Myslím si, že je veľmi dôležité tešiť sa z maličkostí a snažiť sa vnímať veci pozitívne. Chápem, že to možno nie je vždy ľahké, no každý, kto sa o to pokúsi, zistí, že naozaj vie byť ten svet o niečo krajší, keď človek zmení uhol pohľadu. Možno to pre každého nebude práve tento časopis, aj tak je však dôležité, aby sme sa vedeli z niečoho tešiť a vždy mali pred sebou ten cieľ. Osobne by som bola najradšej, keby sme žili v spoločnosti, ktorej nechýba láska a radosť, kde sú česť a svedomitosť na vrchných priečkach v našich hodnotových rebríčkoch. Každý musí však začať od seba a jedným z krokov je určite aj pozitívnejší pohľad na svet. V tomto duchu by som vám všetkým chcela popriať veselé Vianoce a veľa úspechov a pozitívnej energie v novom roku.

Tami

Obsah

4 - 7	Ako dobre poznáte svojich učiteľov?
8	Včeloviny
9	Zoznámte sa: Marek Malina
10 - 11	Naša úspešná absolventka: Zuzka Mistríková
12 - 13	Vytvorte si svoj finančný plán
14 - 17	Umeleckým perom: Sídľisková idylka. Na krídlach nebies. Cesta za slobodou.
18	Sme EKO
19	Tak určiteee. Vtipné výroky športovcov
20 - 21	Deutsche Seiten
22 - 23	English pages
24	Povedali

„Nečakaj, podmienky nebudú nikdy perfektné.“

Odhad vs. pravda

V tomto čísle chceme vám priblížiť, ako dobre poznáme naše pani profesorky a pánov profesorov. Najprv sme sa však rozhodli to trošku pootočiť a zistiť, ako dobre sa poznajú medzi sebou. Pýtali sme sa pani profesoriek a pánov profesorov, aké povolania podľa nich chceli ich kolegyne a kolegovia vykonávať v mladosti a čo by robili, ak by neboli učiteľmi. Či sa im darilo? To posúďte sami!

1. P.p. Vrábelová o p.p. Pipíškovi

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: futbalista

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: právnik

Pravda:

Vysnívané povolanie z detstva: futbalista

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: tréner futbalu

2. Pán zástupca Dian o p.p. Čederlovej

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: letuška

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: dramaturgička

Pravda:

Vysnívané povolanie z detstva: učiteľka

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: archeologička

3. P.p. Pipiška o p.p. Haršányovej

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: princezná

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: lekárka

Pravda:

Vysnívané povolanie z detstva: učiteľka

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: pekárika

4. P.p. Čederlová o p.p. Verešovej

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: letuška

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: tlmočníčka

Pravda:

Vysnívané povolanie z detstva: učiteľka

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: turistická sprievodkyňa

5. P.p. Čederlová o p.p. Vrábelovej

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: tanečníčka

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: spisovateľka

Pravda:

Vysnívané povolanie z detstva: smetiarka

Dnešná alternatíva k povolaniu učiteľa: maliarka

8. Pani tajomníčka o pánovi riaditeľovi

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: rušňovodič

Povolanie, ak by nebol p. riaditeľom: riaditeľ firmy na výrobu modelov dopravných prostriedkov

Pravda:

Vysnívané povolanie z detstva: učiteľ

Povolanie, ak by nebol p. riaditeľom: bol by smutný

9. P.p. Vrábelová o pani tajomníčke

Odhad:

Vysnívané povolanie z detstva: manažérka

Povolanie, ak by nebola p. tajomníčkou: boss vo veľkej firme

Pravda:

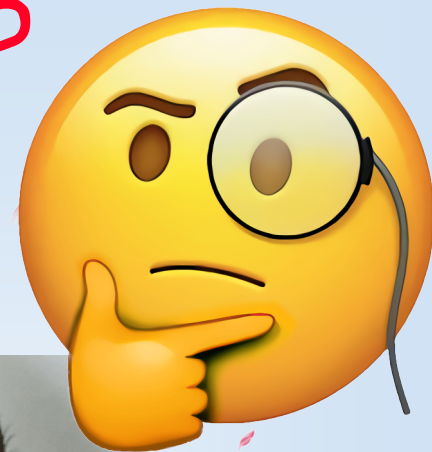
Vysnívané povolanie z detstva: objaviteľka pyramíd

Povolanie, ak by nebola p. tajomníčkou: moderátorka

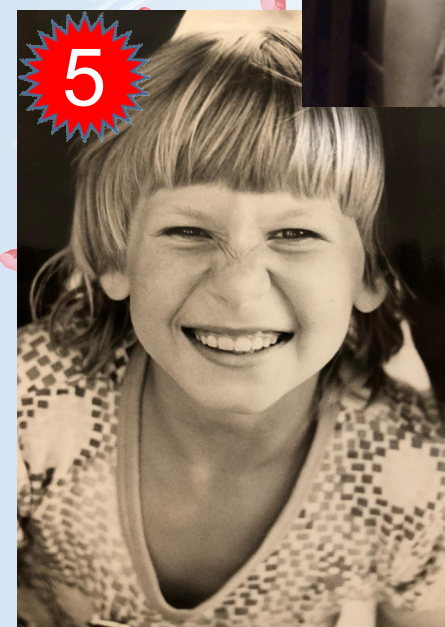
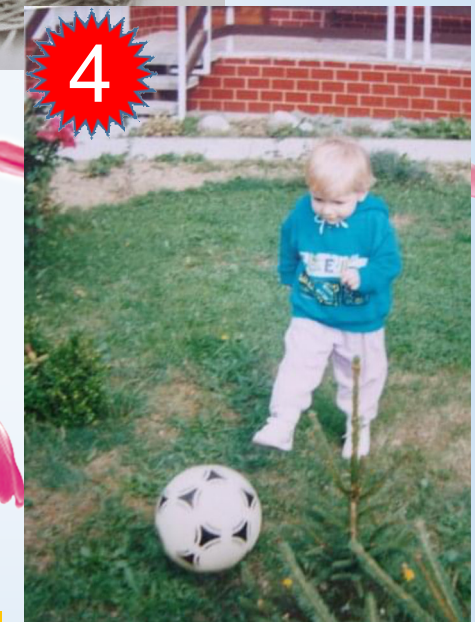
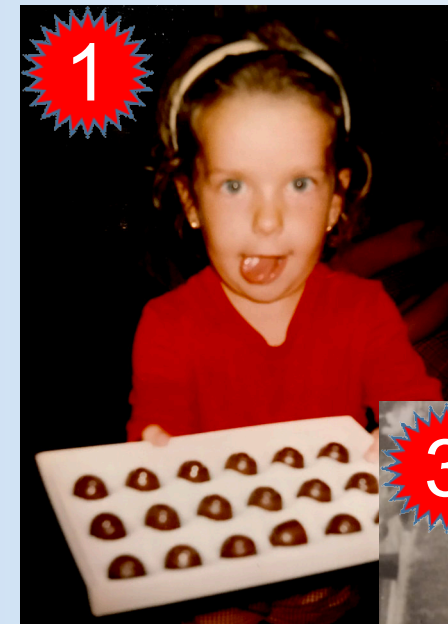

Pripravili: Natália Danisová, Maxim Oros, Oliver Ľurek

To ste VY?

Milí spolužiaci, máte pred sebou náročnú výzvu, spárovať foto učiteľa s jeho menom. Naši milí a usilovní učitelia boli tiež kedysi deťmi tak ako my. Možno ich v takejto podobe nepoznáte, no tá podobnosť predsa len nie je náhodná!

A) p.p. Zajačková
B) p.p. Horehárová
C) p.p. Vrábelová
D) p.p. Olšová
E) p.p. Špak

1c; 2b; 3a; 4e; 5d;

Pripravila: Tami

„Sedemkrát spadni, osemkrát vstaň.“

„Neznič si dobrý deň premýšľaním o zlom včerajšku.“

Spýtali sme sa

V tomto čísle vám približujeme naše pani profesorky a pánov profesorov. Ďalšou časťou spoznávaciej jazdy je aj séria otázok, na ktoré nám pani profesorky s ochotou odpovedali. Poďme sa teda pozrieť, aké odpovede sme dostali.

Otázky sú:

1. Je podľa vás možné podvádzať na teste tak aby si to niekto všimol?
2. Ako by ste postupovali, ak by ste si niečo takéto všimli?
3. Aká bola situácia za vašich študentských čias?
4. Ak ste vyhrali milión eur, čo by ste s nimi robili?
5. Čo by ste ako minister školstva zmenili?

Pani profesorka Gaalová:

1. Áno, upozorňujem, že fakt dobrých je nás málo.
2. Ak by boli dobrí a originálni, nereagovala by som.
3. Taká istá ako teraz. Študent to nie je len povolanie, ale aj typ charakteru. Boli sme úctivejší a skromnejší.
4. Tento problém by som fakt v živote nechcela mať, ale vyhrať 20 eur by bolo milé.
5. Zmodernizovala by som školstvo, vyhodila archaizmy, minimalizovala by som verbálne učenie, maximalizovala tvorivosť, samostatnosť, zodpovednosť.

Pani profesorka Hrdličková:

1. Samozrejme, že áno. Som presvedčená o tom, že mnohí aj odpisovali a ja o tom nemám ani tušenie. Trocha ma to mrzí, ale je to ich rozhodnutie. Ten jazyk sa neučia pre mňa, ale pre seba.
2. Upozorním, dám druhú šancu, potom beriem.
3. Myslíš pri odpisovaní? No ťažšia. Nemali sme inteligentné hodinky a mobily.
4. Časť rozdala a druhú si s čistým svedomím užila. Hlavne cestovanie. To ma láka.
5. Určite by som viac podporovala talentované a múdre deti.

Pani profesorka Klauďinová:

1. V ére súčasných technológií pripúšťam aj túto možnosť. Len škoda, že si žiaci neuvedomujú, že podvádžajú vlastne sami seba. V živote sa nedá fungovať s ťahákmi.
2. O jeden test na opravu menej. Nedostatočná. Podvádzanie je proti mojim zásadám.
3. Veľká úcta a rešpekt k vyučujúcim, takmer žiadne vyrušovanie na hodinách. Na druhej strane priestor na vlastnú tvorbu veľmi malý, to bolo veľké negatívum.
4. Nechcela by som vyhrať milión. V živote človeka sú dôležitejšie veci ako peniaze. Tie ľudia šťastnejšími nerobia, skôr naopak.

5. Hlavne selekcia medzi vysokými školami, úroveň mnohých je veľmi nízka. Takéto vysoké školy je potrebné zrušiť. Zaviesť kvalitné odborné školy. Chýbajú odborníci v mnohých remeslách.

Pani profesorka Mjartanová:

1. Áno, myslím si, že žiaci sú vynachádzaví a vedú veľmi sofistikovane podvádzať - ak ich k tomu prinúti okolnosti alebo (a to je horšie!) ak majú takú duševnú výbavu.
2. Nekompromisne. Nech každý nesie následky svojich činov a rozhodnutí.
3. Rovnaká, ale nemali sme také technické výmohy. O to sú žiaci oproti učiteľom vpredu.
4. Rozdelila sa s blízkymi.
5. Ťažká otázka. Možno maturity - aby ich neurobil hocičo, hocijaký lajdák a podvodník.

Pani profesorka Lichtmanová:

1. Je, pokiaľ nemá učiteľ oči na stopkách - a to sa snažím pri teste mať, tak verím tomu, že sa to dá. Dnešní študenti sú vynaliezaví a ťažko si priznajú zlyhanie.....samozrejme, nie všetci.
2. Jasné, že som si to pri mojej dlhoročnej pedagogickej praxi všimla a nie raz. Moja reakcia znie: priznanie je poľahčujúca okolnosť. Každý zlyhá, ale oceňujem, keď si to vie študent priznať, ospravedlní sa a nehrá sa na hrdinu. To sú všetko situácie, ktoré si má každý študent uvedomiť, že podvádza seba a nie vyučujúceho.
3. To je pre mňa ťažká otázka. Nakoľko som stredoškolské štúdium absolvovala väčšiu časť podľa individuálneho študijného plánu, nakoľko som bola celé stredoškolské štúdium reprezentatorkou športovej gymnastiky vtedajšieho Československa, tak tradičný študentský život na Gymnáziu L. Novomeského - áno, bola som tu študentkou 1. a 2. ročníka, som si veľmi neužila. Väčšinu času som trávila v telocvični. Ale vôbec neľutujem, zažila som zase to, čo iní

nezažili....svetové podujatia, cestovanie, významné osobnosti.... Rôzne študentské zážitky, diskotéky, výlety a pod. mám sprostredkované od svojich spolužiakov. Moje štúdium spočívalo prevažne v samoštúdiu a vo vykonávaní skúšok z jednotlivých predmetov. A dá sa povedať, vysokoškolský spôsob: príprava a skúška.

4. Tak na to odpoviem iba toľko, ani si to neviem predstaviť. Určite by som sa podelila s rodinou, pomohla tomu, komu by to padlo vhod.....Nikdy som nemala veľké množstvo financií, aby som hýrila, som stále pri zemi. Život nie je o peniazoch, ale o tom, ako človek plnohodnotne prežije svoj život. Ale ak by som ich, náhodou ešte vyhrala, tak neodmietnem.....
5. V školstve sa toho na papieri mení veľa.....podstatné je, ako sa to pretavuje do praxe, a to všetko spočíva na majstrovstve pedagóga. Takže ja to trochu mením už x rokov.....aspoň dúfam, že áno..... ak nie, tak som už niekde v inom povolaní.

Pani zástupkyňa Zajačková:

1. Žiaci boli vždy tvoriví a skúšajú to i dnes, je to prirodzené.
2. Je na učiteľovi, aby stanovil pravidlá a motivoval dôverou.
4. Na detské domovy a môj vlastný psí domov.
5. Je to nesmierne zaujímavé, ale nie ľahký rezort. Zažili sme rôznych ministrov. Ale ešte sa nestalo, že by minister školstva komunikoval so skúsenými odborníkmi z praxe priamo a s úprimným záujmom. Stojí o naše názory, na naše návrhy a otázky odpovedá. Osobné stretnutia sú vecné, priateľské, ústretové a optimistické. Vždy na pozadí úcty a rešpektu k učiteľom, žiakom a rodičom. Pre učiteľa i pre ministra školstva je základnou premisou láska k žiakom a študentom, zodpovednosť a odbornosť, nadšenie pre správnu vec. Je šťastím pre krajinu mať múdrych a národu oddaných ministrov. Najlepšie riešenia sa rodia v prieniku toho najlepšieho v diskusií.

Pripravila: Tami

To naozaj?!

Poslednou časťou našej hlavnej témy je pokračovanie veľmi úspešnej témy: To nemyslíte vážne?! Naše pani profesorky boli veľmi milé a rozhodli sa s nami podeliť o svoje vtipné trapasy, ktoré, povedzme si otvorene, sa v živote stanú asi každému.

1. Počas výšky som mala profesorku, ktorá bola strašne prísna a celkovo dosť neprijemná, že sme pred ňou všetci mali obrovský rešpekt. Raz som sa necítila dobre a poprosila som spolužiačku, nech jej povie, že neprídem, lebo som chorá, alebo nech si niečo hoci aj vymyslí. Na ďalší týždeň som na prednášku samozrejme už išla a keď profesorka robila prezenčku, zastavila sa pri mojom mene, pozrela sa na mňa a začala sa ma pýtať, ako dopadla operácia, či sa cítim dobre, či nechcem pohár vody. Úplne som skamenela a koktając som jej povedala, že všetko dopadlo dobre a že sa cítim fajn. Nechápala som, čo sa deje. Po hodine za mnou dobehla spolužiačka, že mi to zabudla povedať. Vysvitlo, že chudátko tak zostresovala, že musí ísť za tou profesorku, že jej nakoniec povedala, že mám vážne zdravotné problémy a idem na operáciu, len aby mohla odísť. Na každej ďalšej prednáške sa ma profesorka pýtala, ako sa cítim. Už som nevynechala ani jednu hodinu.

2. Na univerzite som bola zamestnaná v Univerzitnom kultúrnom centre, kde sme často organizovali rôzne prednášky a diskusie. Každý z nás vždy oslovil nejakého hosťa, rozoberali sa rôzne témy a my ostatní sme vždy chodili na všetky diskusie. Raz jeden môj kolega zorganizoval diskusiu na tému prokrastinácia. My ako zamestnanci sme sedeli úplne v zadu. Kolega zapol prezentáciu, povedal pár úvodných slov a oznámil, že prednášku bude viesť absolvent filozofickej fakulty. Ten dotyčný mal (pre mňa) celkom vtipné meno - Vyskočil. V domnení, že ma nikto okrem kolegov nepočuje, som sa naklonila a zavtipkovala som si štýlom: Pán Vyskočil bude mať špeciálny nástup, vyskočí zo zákulisia. Samozrejme, zdvihol sa človek sediaci vedľa mňa. Našťastie to zobral s humorom a sám si zavtipkoval, že uprednostňuje klasickú chôdzu, aby sa nezadychal a mohol viesť diskusiu.

3. Bolo to za čias, keď som si robila autoškolu. Mala som jazdu a môj inštruktor nielenže nebol duchom prítomný, ani mi vôbec nehovoril, čo mám robiť. V slušnej spoločnosti sa to veľmi hovoríť nepatrí, no bol to taký dilino. Ja som teda šoférovala a veľmi rýchlo som sa blížila k priechodu pre chodcov. Za ním nič nebolo a tento inštruktor mi stále nehovoril, či mám odbočiť doprava alebo doľava. Na chodníku stála taká staršia pani, ktorú som samozrejme videla. Nevdela som však, kam mám teda zabočiť, a tak som strhla volant a zastala tesne pred tou babkou. Tá sa veľkými očami pozerala do nebies a mám taký pocit, že ňakovala Bohu za to, že si môže pokojne sadnúť na obrubník a celú situáciu predýchať.

4. Bol to pre mňa fakt obrovský trapas, našťastie tam bola skupina dievčat, takže sme sa na tom potom zasmiali. Prišla som na hodinu labákov v bielom plášti, vysvetľovala som učivo a zrazu chichoty, tak som sa otočila a pýtam sa, čo sa deje. Dievčatá sa začali ospravedlňovať, že nerady ma prerušujú, ale toto fakt nedávajú. A ja, že čo mám na chrbte? A ony, že nie na chrbte, ale že z pláštia dole mi visí záchodový papier... Ešte päť minút sme sa na tom rehotali. Ja som ďakovala Bohu, že tam neboli chalani, tú hanbu by som asi neprežila:-).

5. Tento trapas som zažila už počas mojich učiteľských čias. Nebol to však úplne môj trapas, skôr by sa dalo povedať, že som niekoho pred trapasom zachraňovala. Jedného dňa som išla po chodbe a videla som jednu svoju kolegyňu, ako vychádza z toalety. Spredu bola veľmi pekne upravená, no vzadu sa vyskytol menší problém. Jej sukňa totiž nebola tak ako vpredu pekne vyrovnaná, no bola vyhrnutá od pol pásu smerom nahor. Ako som to uvidela, dala som sa do behu aby som ju zastavila. Samozrejme, ma nepočula, ja som ju však dobehla, jemne som ju otočila za lakeť a šeptom vyhrkla: „Sukňa....!“ Ona mi však ale hovorí, že keď presda má všetko pekne upravené. Ihneď som ju teda postavila k stene a vysvetľila som jej, čo bolo vo veci. Pýtala sa ma: „Čo, kde?“ Nechápala, až potom jej svitlo: „Preboha, ďakujem!“ Som rada, že si to nikto nevšimol.

- A) Ľubka Andaházyová
- B) Majka Tisovská
- C) Natália Zajačková
- D) Ľubka Andaházyová
- E) Natália Zajačková

Pripravila: Tami

1.D; 2.A; 3.E; 4.B; 5.C

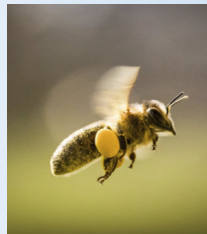
„Vytrvalosť je tajomstvom všetkých víťazstiev.“

„Urobiť vec, ktorej sa bojíme, je prvý krok k úspechu.“

VČELOVINY

Vedeli ste, že ak zahynie včelstvo, ľudstvo prežije vraj iba 4 roky po ich úhyne? Ak nie, určite nie ste sami, preto sme sa pre vás rozhodli pripraviť článok o včelích zaujímavostiach, kde sa dozviete, napríklad prečo vzniklo príslovie pracovitý ako včelička, alebo prečo by ste sa v zime chceli nachádzať práve vo včelom úle. Dúfame, že aj vy budete po tomto článku milovať včely tak ako my!

Vďaka svojej schopnosti opeľovať úžitkové plodiny je včela tretím najužitočnejším hospodárskym zvieratkom v Európe.

Včely chodia spať iba v čase úplného vyčerpania, aj to iba na 10 až 20 minút. Potom sa opäť vrátia do práce.

Prítomnosť včiel je znákom čistoty v prírode. Ak sú v okolí (až do 5 km) včelieho úľa nevhodné podmienky, napríklad je rastlinstvo ošetrované chemickým postrekom, včelstvo hromadne hynie.

Včely dosahujú rýchlosť až 60 km za hodinu.

Podiel včiel na celkovom zastúpení opeľovačov na Slovensku je približne 73%.

Včely unesú takmer toľko peľu ako je ich vlastná váha.

V starovekom Egypte do roku 3500 p.n.l boli včely zobrazované ako symbol faraóna.

Včely v zime kmitaním krídel udržiavajú v úli teplotu až 33 stupňov celzia.

Včely účinne detekujú hrozbu, blížiacu sa zemetrasenie či výbuch.

Včelia kráľovná kladie 1500 až 2000 vajíčok denne, teda 2 až 3 vajíčka za minútu.

Med je človekom ľahko stráviteľný i preto, že ho včely už raz strávili.

V mnohých anglosaských krajinách panoval v minulosti zvyk, že včelár oznamoval všetky dôležité rodinné udalosti (narodenie dieťaťa, svadba, pohreb) najprv svojim včelám, aby tak predišiel povere, že mu včely uletia, prestanú produkovať med alebo uhynú.

12 včelám zaberie celý život, kým vyprodukujú lyžicu medu.

Jedna včelia rodina zrecykluje za sezónu až 40 kg peľu.

Vedci z Univerzity San Paulo zistili, že včeli jed zvyšuje hladinu glukokortikoidov (protizápalových hormónov) v ľudskom tele.

Počasie ovplyvňuje náladu včiel. Najlepšie sa im napríklad pracuje v dopoludňajších hodinách.

Aj Prezidentský palác je domovom pre včely

"Rozhodli sme sa vytvoriť tento priestor v prezidentskej záhrade jednak ako symbol, jednak ako podporu idey, že včely nepatria len na vidiek, ale aj do mesta. Pokiaľ nebudú včely, nebudú stromy, nebudú kvety a nebudeme ani my, preto je dôležité včely chrániť a dávať im priestor na existenciu." - Zuzana Čaputová

Pripravila: Tami

Foto: internet

Zoznámte sa: Marek Malina

Zoznámte sa s novým učiteľom na našej škole. Vyučuje telesnú výchovu a plávanie. Čo-to nám o sebe povedal, ale my sme chceli vedieť o ňom trochu viac.

Obľúbený/á/é:
seriál: Priatelia
jedlo: bryndzové pirohy
farba: modrá, zelená
kniha: všetky od Dominika Dána
destinácia: severské krajiny
zvieratá: pes

Pán učiteľ, dovolíte zopár otázok? Boli ste vybraný spomedzi uchádzačov na pozíciu učiteľa TV. V čom alebo ako vynikáte nad ostatnými uchádzačmi o miesto učiteľa?

Ťažko povedať, keďže ostatných uchádzačov som nemal tú chuť spoznať.

Aké sú vaše silné stránky?

O kladných vlastnostiach je ťažké rozprávať. Možno by bolo lepšie opýtať sa druhých, ako ma vnímajú a v čom vynikám. Avšak tých záporných mám viacero. Asi najhoršia vlastnosť je, že nechodím načas. Paradoxne som však do práce ešte nemeškal. Keby som sa mal zamyslieť nad tými kladnými, športom som sa naučil ovládať stres a byť nad vecou. Keď nejde o život, nejde o nič.

Kde ste študovali?

Som rád, že som učiteľom na gymnáziu, pretože som študoval na Gymnáziu P. O. Hviezdoslava v Kežmarku. Potom som išiel na vysokú školu do Prešova, konkrétne na Fakultu športu Prešovskej univerzity.

Kde všade ste hrávali volejbal?

Začal som ako mladý chalan v miestnom klube v Kežmarku a potom na vysokej škole. Po nej som hrával v Prešove, vo Svidníku, na Myjave, v Nitre a teraz budem ešte tu v Bratislave.

Chceli ste byť odmalička volejbalistom?

Nie, to vôbec nie. Ja som vždy tvrdil, že to je babský šport. Kedysi som hrával futbal. Z toho futbalu nejakú zisť. Moja mama hrávala volejbal a chcela, aby som to vyskúšal. Ja som jej vtedy tvrdil, že nie, to je babský šport, že to robiť nebudem. Po pol roku som si povedal, že dobre, som doma a iba sedím, tak som sa na to potom dal. Som rád, že som sa odhodlal, pretože s chlapcami sme boli dobrý kolektív a aj kvôli turnajom, víkendovým výjazdom a prespávačkám som si ten šport neskôr zamiloval.

Ako ste skončili v Bratislave?

No to je ten druhý príbeh.. Kvôli volejbalu som sa posúval z jedného mesta do druhého po dvoch až troch rokoch. Potom som stretol moju pani manželku, ktorá je z Bratislavy, a chceli sme sa niekde usadiť. Vo vzťahu sa musia robiť aj nejaké tie kompromisy. Ja som ho urobil a presťahoval som sa sem.

„Učiť budem prvý rok, a to telesnú výchovu a plávanie. Som ženatý a mám jedno dieťa. Predtým som hrával profesionálne volejbal. Teším sa na to, čo učenie prinesie. Je to pre mňa nová výzva, nová etapa života.“

Páči sa vám tu?

Tak ja si viem vďaka tomu športu zvyknúť všade, lebo tým, že som bol vždy niekde na 2 roky, sa viem prispôbiť. Rád cestujem do prírody, čiže aj keď je Bratislava dosť veľké a hluché mesto, vieme vypadnúť do prírody.

Prečo ste sa rozhodli zamestnať sa ako učiteľ?

Tak viac menej to zapríčinila tá korona, pretože zápasy v sezóne sa nedohrali a kontrakty alebo zmluvy, ktoré sme mali, sa nedoplatili. V podstate volejbal ako taký a jeho fungovanie a chod financujú súkromníci, a tým pádom je tam aj cítiť, že menej peňazí ide do toho športu. Tie

kontrakty neboli viac také zaujímavé, aby sa tomu človek mohol naplno venovať a taktiež chceli dať príležitosť mladším. Ja už predsa len nepatrím k tým najmladším.

Prečo práve GLN? Ako sa vám tu zatiaľ páči?

Takpovediac som sa ozval v pravú chvíľu. Som tu síce len krátko, ale máme to tu fajn, taký malý kabinet na prízemí. Kolegovia a kolegyně sú super. Za môjho štúdia boli telocvikári vždy dobrá partia a myslím si, že tu sa vôbec nemusím báť opaku.

V čom vidíte váš budúci prínos pre TV a šport na Tomášičke?

Verím, že študentov nášho gymnázia ešte viac povzbudím v budovaní vzťahu k športu a pohybovým aktivitám, ktoré priaznivo pôsobia na fyzické aj duševné zdravie. Musím však povedať, že som veľmi milo prekvapený počtom študentov, ktorí aktívne športujú.

Čo ste vedeli o našom gymnáziu skôr, ako ste o miesto učiteľa TV požiadal? Vedel som, že je jedno z najlepších v Bratislave, ale až keď som sem prišiel, zistil som, že je najlepšie.

Pripravila: Veronika Paracková

„Niekoľko uprostred problému vždy stojí príležitosť.“

„Nezáleží na tom, či ťa zrazia k zemi, ale či vstaneš.“

Naša úspešná absolventka Zuzana Mistríková

Zuzana Mistríková je nielen úspešnou absolventkou našej Tomášičky, no je aj jednou z tvárí Nežnej revolúcie, prezidentkou Asociácie nezávislých producentov od roku 2013. To, že je verbálne a umelecky neuveriteľne nadaná, potvrdzujú aj vynikajúce snímky, pod ktoré sa podpísala. Filmy ako Učiteľka či Mečiar. O tom, že každý rozhovor s ňou je zážitkom, sme sa mohli presvedčiť aj my, a sme si istí, že po prečítaní týchto dvoch stránok s nami budete aj vy súhlasiť.

Kedy ste zmaturovali?
V roku 1985.

Ktoré predmety boli vaše obľúbené?
Keď tak nad tým rozmýšľam, tak asi tie, ku ktorým sme mali dobrých pedagógov – a dobrým nemyslím napr. benevolentných, ale takých, čo vedeli naučiť a umožnili nám vytvoriť si k predmetu pozitívny vzťah. Za mňa teda asi slovenčina, matematika, nemčina, informatika,...

Pamätáte si ešte na nejakých učiteľov z vašich študentských čias?

Zvažovala som, že napíšem k obľúbeným predmetom chémiu, pretože profesorku Petrášovú som si nesmierne vážila a mala voči nej obrovský rešpekt. Bola prísná, férová a vedela vysvetliť.

Hovorí sa, že byť raz Tomášičkárom, znamená byť Tomášičkárom navždy. Cítite to tak?

Ja si myslím, že alma mater je vždy len jedna (teda obvykle). A že teda zohráva

v živote zásadnú rolu. Takže áno. Nevraviam o tom, že na Tomášičke študovali obidve moje sestry.

Čo by ste odkázali súčasným Tomášičkárom?

Užite si to :-). A snažte sa „vyťažiť“ z toho pre seba čo najviac. Myslím vedomostí, skúseností. Akokoľvek občas bojujete vo svojom veku sami so sebou (a celým svetom), keď sa so sebou (a svetom) zmierite, pridáte na to, že toto je dobré obdobie.

Aké jazyky ovládáte?

Mám voči jazykom (vrátane slovenčiny) veľký rešpekt. Takže neviem, či by som použila slovo „ovládam“. Ale práve vďaka gymnáziu mám veľmi slušné základy nemčiny, potom som sa jeden čas systematicky venovala francúzštine a teraz sa pohybujem vo svete, kde dominuje angličtina. V komunikácii ma však viac motivuje snaha sa dohodnúť, ako že by som daným jazykom skutočne vládla.

Na akej vysokej škole ste študovali?
Na Divadelnej fakulte Vysokej školy múzických umení v Bratislave.

Ste zo známej umeleckej rodiny. Do akej miery vás ovplyvnili vaši blízki?
Ako všetkých ostatných. Rodičia sú vždy predovšetkým rodičmi a širšia rodina rovnako. Možno bolo dobrou prípravou na tento náš „smotánkovský“ svet, že som od mala vďaka otcovi, strýkovi i všetkým ostatným chápala, že „sláva“ je vedľajší produkt ich povolania. Nie, že by si priazeň divákov nevážili. Ale veľmi dobre vedeli, že nie je žiadnym objektívnym kritériom a že z nich nerobí lepších ľudí.

Veľa detí chce byť v detstve hercami a herečkami. Kto ovplyvnil vás pri rozhodovaní o povolani?

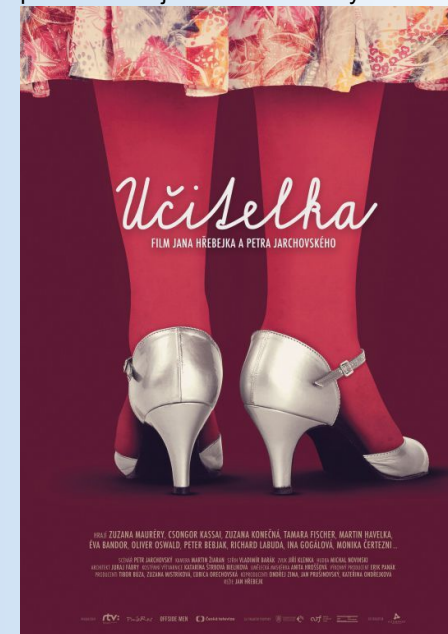
Nechcela som byť herečka, ale divadlo ma – asi aj vďaka tomu, že som k nemu mala prirodzený prístup – priťahovalo a chcela som „byť pri tom“. Herectvo je veľmi náročné povolanie, keď preniknete

za pozlátku slávy, pridáte na to tiež. A najmä – skúste sa niekedy zamyslieť nad tým, koľko poznáte hercov a odkiaľ. A zistíte, že je to často len vonkajšia tenká vrstva mediálne známych ľudí, za ktorou je celý rad herečiek a hercov, ktorí v oblastných divadlách či malých divadielkach nastavujú – ako vraví Shakespeare – zrkadlo skutočnosti a „nikto“ o nich nevie.

Čo by ste odporučili študentom, ktorí sa chcú vydať podobným smerom ako vy?

Neviem, či mám presnú radu. Ja som chcela ísť študovať divadlo a dvakrát ma do školy nezobrali. Bolo to ešte pre rokom 1989 a nebol problém „v talente“, tú časť skúšok som vždy spravila, ale v nedostatočne „robotníckom“ pôvode. Znie to dnes absurdne, ale angažovanosť rodičov bola pri prijímaní študenta na vysokú školu zásadným kritériom. Ale môžem na základe toho povedať, že keď niečo chcete, a idete si za tým, tak sa to podarí. I keď je tá cesta niekedy veľmi

hrboľatá a navyše sa môže stať, že počas nej zistíte, že ste k sebe neboli úprimní, že to bola póza a že v skutočnosti je pre vás dôležité niečo celkom iné. Netreba sa toho báť. Byť k sebe úprimný. Nie je totiž nič smutnejšieho, ako pohľad na človeka, ktorý je pripútaný k práci, ktorá „nie je preňho“.

„Keď niečo chcete, a idete si za tým, tak sa to podarí.“

Aké máte plány alebo vízie do budúcnosti, čo sa týka vašej tvorby?

Plány či vízie by asi znelo nadnesene. Mám to šťastie, že pracujem v oblastiach, ktoré mi prinášajú radosť z práce, z tvorby. Vďaka svojmu kamarátovi režisérovi a choreografovi Ondrejovi Šothovi mám už viac ako dvadsať rokov spolupodieľať sa v košickom divadle na tvorbe zaujímavých autorských inscenácií. A vďaka tomu, že som sa stala filmovou producentkou, môžem pomáhať na svetových filmových projektoch, ktoré považujem za zaujímavé s tvorcami, ktorých obdivujem. Takže ak mám byť konkrétna – v košickom divadle pripravujeme inscenáciu o Rudolfovi Nurejevovi, ktorého mnohí označujú za najlepšieho tanečníka 20. storočia. A v oblasti filmu napríklad pripravujeme film Ema a smrťhlav, ktorý sa odohráva počas vojny vo vtedy maďarských Podunajských Biskupiciach alebo dokumentárny film Pozor, padá SNG! o nekonečnej rekonštrukcii Slovenskej národnej galérie.

Súčasná doba nepraje umeniu. Čo s tým urobíme?

Neviem, či by som to takto paušálne tvrdila. Možno by som to rozšírila, že nepraje ani vzdelanosti, slušnosti, kompetentnosti, ... Ale vlastne sa pýtate správne. Zaučať musíme najneskôr na strednej škole. Naučiť sa kritickému

myslieniu, schopnosti orientovať sa v informačnom svete a rozmýšľať o tom, čo je naozaj dôležité. Čo je – pre mňa, či pre tých okolo mňa skutočne dobré. Vrátiť sa k tomu, že veci sa posúvajú ďalej v diskusiách a polemikách. V schopnosti počúvať toho druhého a viesť s ním debatu bez toho, aby sme ho rovno nenávideli. Svet nefunguje na princípe like/hate. Toto zjednodušovanie je veľmi nebezpečné. A mali by sme vyhľadávať veci, ktoré nás svojou krásou, dokonalosťou, hĺbkou posúvajú ďalej.

Aké sú výhody a nevýhody vášho povolania?

Že si je človek sám sebe pánom. To je pre mňa veľmi dôležité. Aj keď, ak sa nad tým hlbšie zamyslíte, tak pridáte na to, že niekedy je to väčší Damoklov meč, ako šéf, ktorého môžete za rohom ofrliť :-).

Čo radi robíte vo voľnom čase?

Kniha, divadlo, film, ... Ale stále častejšie chvíľu „len tak byť“, pretože ho nie je veľa.

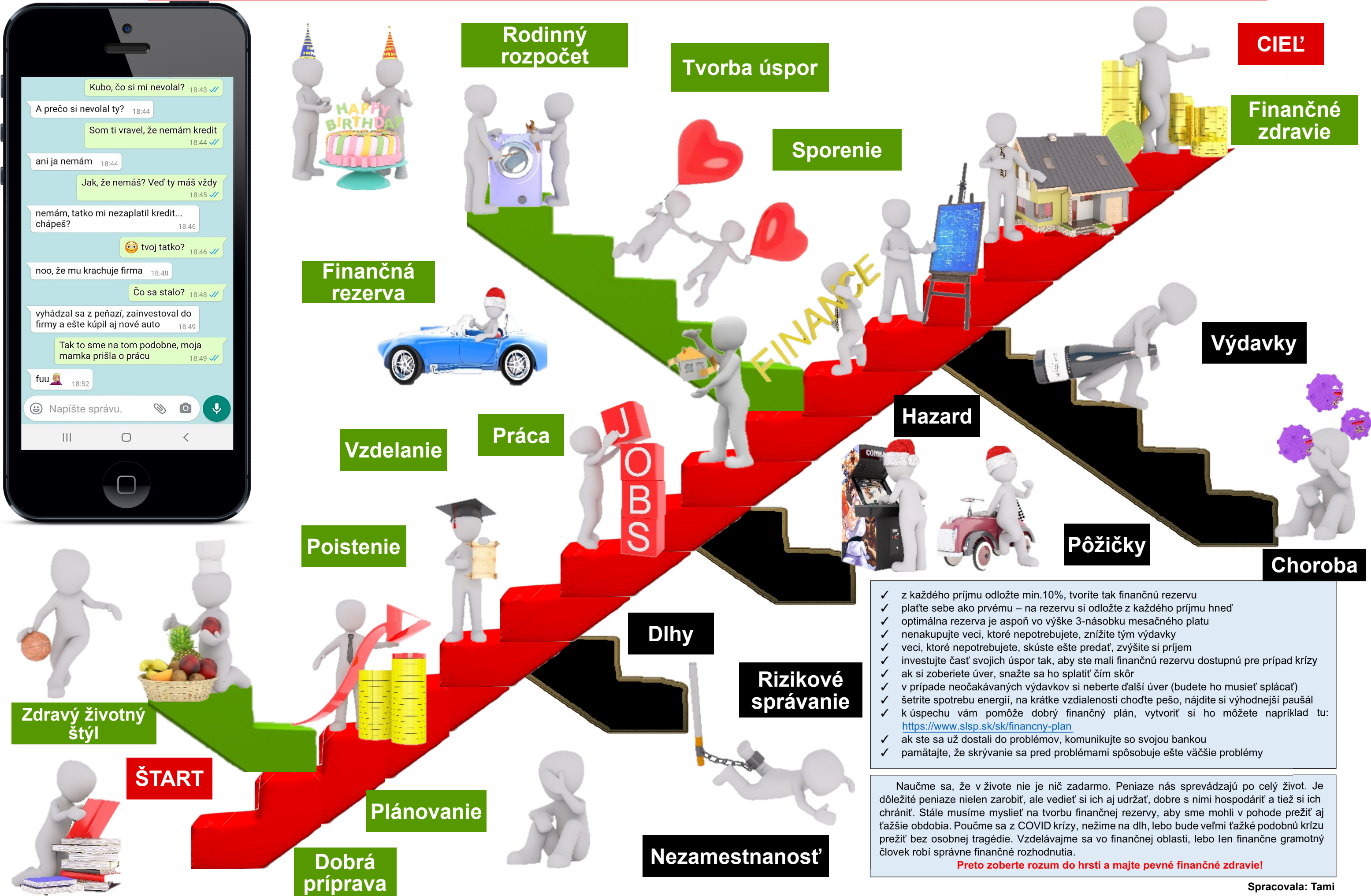
Pripravila: Veronika Paracková

„Jedného dňa si poďakuješ, že si to nevzdal.“

„Tvoja myseľ musí doraziť do cieľa skôr ako ty.“

PANDÉMIA NÁM PRIPOMENULA FINANČNÉ ZDRAVIE

Sídlisková idylka

Príjemné letné popoludnie v nemenovanom meste, na nemenovanom sídlisku s dvoma nemenovanými a nabrúsenými páni, handrkujúcimi sa pri nemenovanej značke auta s nemenovanou ešpézetkou. Títo, samozrejme nemenovaní páni, kričia po sebe a pomerne vtipne sa naháňajú okolo už spomenutého, nemenovaného auta. Pritom naozaj bohémsky rozhadzujú svojimi obrovskými svalnatými rukami, so vztýčeným ukazovákom si proti sebe adresujú množstvo prívlastkov, ktoré majú zväčša negatívny podtón, a preto ich radšej nebudem ani citovať. Vzhľadom k tomu, že mená nemenovaných pánov nepoznáme, pomenujeme si ich, aby sme v tom nemali zmätok, vcelku familiárne ako Jožka a Števa. Tak teda, Jožko, starší a urastenejší od Števa, vypúšťa svoj obří pľuvanec v trajektórii smerom k Števkovi, ktorý ho žiaľbohu míňa a triafa na nablýskanú strechu nemenovaného auta, za ktorým sa táto priam idyllická scéнка odohráva. Števo stojí na druhej strane auta, pri dverách vodiča, nakláňa sa až nad strechu auta, nemenovaného, a opätuje paľbu svojim masným chrachľom, ktorý mal pôvodne mieriť ku Jožkovi, no uviazol hompálajúc sa po Števkovej brade, pomaly sa spúšťajúc na okno vodiča. Števo sa však nevzdáva a paľbu uskutoční zas a znova, tentokrát už so správnou palebnou silou. Náboj, v podobe ďalšieho chrachľá vypusteného zo Števkových útrobov si to vzduchom razí ku Jožkovi. Ten spraví uhýbavý manéver už dosť neskoro, a tak ho vyplutá nábojnica zasiahne priamo medzi oči. Nahnevá sa ešte viac než bol na začiatku môjho príchodu do tejto vyhrotenej hádky, ktorú pozorujem z bezpečnej vzdialenosti na dostatočne odľahlej lavičke. Tak teda, Jožko, nahnevaný ešte viac, ako som už spomínala, začne okolo auta, nemenovaného auta, naháňať Števa. Spravia si dve koliečka a vymenia svoje strategické pozície /poznámka autora: výmenou bojových pozícií autor naráža na výmenu strán pri nemenovanom aute, ktoré naši dvaja protagonisti tohoto príbehu zastávali na začiatku opisu/. Teraz Jožko stojí pri dverách vodiča a Števo zastáva pozíciu na opačnej strane, strategický bod s názvom dvere spolujazdca. Opäť po sebe trúsia slová so záporným citovým zafarbením, vulgarizmy, z príčin, ktoré som sa ako zvedavá, nezainteresovaná, zmrzlinu lízajúca osoba, sediaci na lavičke snažila zistiť. Hádku dvoch nemenovaných, zato familiárne pomenovaných pánov, okorenilo teraz už menované bēžové auto značky BMW, ktorému v prejazde cez úzku nemenovanú sídliskovú cestu

Števo bránil. Auto, pomenované auto, začalo trúbiť. To očividne Števa nahnevalo, a tak sa otočil k pánovi v aute a začal mu dlaňou búchať po okne a veľmi žhavo kopať do pneumatiky. Pán sa nevzdával, zdalo sa mu, že spoza svojho volantu má situáciu maximálne pod kontrolou a tak svoje zatrubenie zopakoval. Števa táto provokácia rozohnila ešte viac, vypustil už nie tak masný chrachľ, skôr iba pľuvanec na okno vodiča pomenovaného, bēžového BMW, ktoré zatrubilo opäť. Vodič si myslel, že jeho bojové výtruby plne kontrolujú situáciu, a tak nimi zvučil celé nemenované sídlisko. To Števa privádzalo do nepríčetnosti, a tak sa nahol na už dávno pomenované auto a začal dlaňou búchať po streche auta, čo pána za volantom vystrašilo natoľko, že nezvládol nátlak a z boja medzi ním a Števkom utiekol zaradením jednotky a stúpnutím na plyn. A tak v tomto boji sa nám ocitá opäť iba Jožko so Števkom. Števo upriamil svoju pozornosť naspäť na Jožka, ktorý si medzitým stihol vložiť do úst cigaretu. Neobťažoval sa jej zapálením. Páni sa za hlasného křiku adresovali všetkým možným, len nie použiteľnými slovami pre tento opis. Nazvime to slovníkom takého bežného krčmového Slováka. Bolo pre mňa priam pôžitkom túto situáciu sledovať so zmrzlinou v ruke. Ľudia, ktorí týchto dvoch vystrájakúcich pánov mali priamo pod oknami, sa zoskupovali na balkónoch a spolu so mnou si užívali túto grotesku. Podaktorí sa pohodlne usadili a iba so založenými rukami pozorovali, iní si dopriali aj vitamínu N, a tých ďalších to po pár minútach prestalo baviť a s treskotom si zavreli balkónové dvere, ktorými sa stratili v útrobach svojho obydľia na tomto idyllickom, nemenovanom sídlisku. Záujem upriamim späť na pánov, ktorí sa už presunuli spoza bariéry auta takmer zoči-voči. Už po sebe nekríčili, Jožko si dokonca aj stihol zapáliť cigaretu. Už sa ani nenaháňali okolo auta. Zjavne si to medzi štyrmi očami začali prediskutovávať na chodníku. Števo ešte pár ráz rozhodil rukami, ale koniec koncov, páni sa zjavne udobrili. Každý sa vybral inou stranou naprieč chodníka a nám, prizerajúcim sa, nezainteresovaným divákovi nezostávalo nič iné, než sa rozprchnúť. Spokojne som si sedela na lavičke, ktorá bola ešte niekoľko chvíľ v dostatočne bezpečnej vzdialenosti od bojiska týchto pánov a dojedala kornút od zmrzliny, ktorá mi robila spoločničku počas tejto divokej, sídliskovej výmeny názorov. Zrazu prechádzalo po nemenovanom sídlisku policajné auto. Asi ich niekto zavola na Jožka so Števkom. "Neskoro, páni, neskoro...", prebleslo mi hlavou, zdvihla som sa a išla si kúpiť ďalší kopeček zmrzliny do nemenovanej zmrzlinárne.

Adela Martinková

Sociálne siete

Ako iste viete, sociálne siete sa stali našou neodmysliteľnou súčasťou života. Momentálne si už nevieme predstaviť náš život bez nich, bez písania alebo volania s našimi kamarátmi. Ale zato naši rodičia, starí rodičia i prastarí rodičia zažili dobu bez nich. Zvládli by sme to aj my?

Skoro všetci z nás už majú svoj vlastný mobil a na ňom posťahované rôzne aplikácie, na ktorých sme dennodenne aktívni. Niekedy sa dokonca stane, že sme na nich aj zopár hodín. Produktívnejšie? Určite sa zhodneme, že sociálne Jednoznačne ich najväčšou výhodou je a volať so svojimi kamarátmi, zdieľať svoje zážitky takto na sociálnych sieťach trávime väčšinu nášho Modré žiarenie nám nielenže môže zhoršovať môžete mať problémy s pleťou. Aj veľa známych rozoznať či už vďaka make-upu alebo vďaka živote predstavuje napríklad Instagram. Pritom ani nemajú svoje osobné problémy a či sú vôbec sami takzvanou ilúziou dokonalosti. Stalo sa vám už dohodli ste sa cez Instagram, kde a kedy sa nespoznali? Preto by sme nie vždy mali veriť, všetkému, čo vidíme na sociálnych sieťach, lebo nie vždy vieme odhadnúť, čo je a čo nie je pravda.

No aj napriek svojim „muchám“ sú nám sociálne siete nápomocné.

Nina Kováčiková

Na krídlach nebies

Stála som na útese a vdychovala ľadový vzduch, ktorý prúdil smerom od oceána. Vnárať sa mi do pľúc a na oplátku mi z úst vyšiel teplý obláčik pary. Do vlasov sa mi zarýval neskrtný vietor a robil si s nimi, čo chcel. Zababušila som sa do svojho hrubého pulóva a čakala. Bolo to však úplne zbytočné, lebo mráz mi stihol preniknúť do špičky kostí. Rozlieval sa mi po celom tele a nedalo sa tomu nijak zabrániť. Oceán sa búril, už nechcel tajiť svoju moc a túžil sa opäť vyliť z brehov. Neskrývať sa a konečne vyjsť na svetlo v celej svojej kráse. Dobré som tento pocit poznala. Celý môj život bol jedna veľká pretváрка. Obyčajný život nebol pre mňa. Nikdy som sa necítila šťastná. Aspoň nie úplne. Mala som všetko, ale to nestačilo. Niekedy sa stane, že ani toľké veci vás nedokážu spraviť šťastnými, ak skrývate svoju podstatu - seba samého. Myslela som, že viem, kto som. Poznáam svoju osobnosť. Opak bol však pravdou.

Odrazu som začula kroky blížiaceho sa človeka. Suchá tráva pod jeho nohami šušťala. Nemusela som sa obzrieť, aby som vedela, kto stojí priamo za mnou. Jeho prítomnosť by som spoznala aj na niekoľko kilometrov. „Lucas,“ zašepkala som do vetra. Samozrejme, že ma počul. Ani som sa nenazdala a stál vedľa mňa, tak ako som ho poznala. V rifliach a veľakrát vypratou tričku s krátkymi rukávami. Spýtala by som sa, či nemrzne, no vopred som vedela odpoveď. Nebeský oheň by to nedovolil. Čierne rovné vlasy ho štekli na čele a krištáľovo modré oči si ma prehládali. Krásnu tvár mu zvýrazňovali jemné rysy. Vyžarovala z neho krása, ale zároveň neskrtnosť oblohy. Ako anjel, pomyslela som si. Chýbala mu len žiara nad hlavou a krídla. Pre mňa to bol anjel už od samého začiatku nášho priateľstva. Nikdy by mi ani nenapadlo, že s ním raz odidem a naše životy sa navždy prepoja.

Podišiel ku mne a zobral mi moje chladné dlane do svojich. Jeho ruky boli, na rozdiel od mojich teplé a príjemné na dotyk. Čudovala som sa, že moje dlane sa ešte nezmenili na kúsky ľadu. Zdvihol ich a pobožkal mi hánky. Potom povedal: „Akonáhle sa premeníš už nikdy nepocítiš chlad. To ti sľubujem.“ Spustila som ruky. Prekvapene na mňa pozrel. Ja som si počúvala ramená a pokúšala som sa aspoň trochu upokojiť. Naklonil hlavu do strany a spýtal sa: „Si v poriadku? Pokiaľ to nechceš urobiť, tak mi to povedz. Zatiaľ nedokážem čítať myšlienky. Ale ak to teraz premrháš, nikdy viac sa nebudeš môcť premeniť.“ Vlasy mu spadli do očí. O sekundu si ich napravil, aby mu nezavadzali. „Nie, chcem to urobiť, len mi je ľúto, že nevidím svoju rodinu.“ Skľúčene som sklonila hlavu. Podišiel ku mne blížšie a pozdvihol mi bradu. „Neopúšťaš ich naveky. Budeš nad nimi stále bdiť. A hlavne, tvoje srdce bude stále s nimi.“ Pousmiala som sa. Nemohla som, ale zabrániť slzám, ktoré sa mi pustili po líci. Lucas mi ich opatrne zotrel z tváre. „Neplač. O chvíľu pochopíš. Pripravená?“ „S tebou vždy.“ Na tvári sa mu zjavil láskyplný úškrn. „Fajn, pamätaj, že akonáhle niečo pocítiš, nebráň sa tomu, ale nechaj nech to príde samé,“ povedal rázne. „Áno. Už sa nemôžem dočkať, ako konečne okúsím oblohu.“ Lucasovi sa na tvári rozšíril ešte väčší úsmev.

„Dobré a teraz ešte posledná vec...“ Viac sa ku mne priblížil, až natoľko, že medzi nami nezostal žiadny priestor. V chladných očiach mal iskričky lásky a šťastia. Mal krásne oči. Niekedy, ak som si nedala pozor, som sa v nich mohla stratiť. Moje srdce pri týchto myšlienkach, začalo biť silnejšie a hlasnejšie ako kedykoľvek predtým. Akoby chcelo, aby to Lucas počul. Do končatín sa mi rozlievalo príjemné teplo. Lucas mi jemne prešiel prstom po líci a mne telom prebehla elektrina. Bol tak blízko, že som cítila jeho dych, telo, hrud', bijúce srdce. Vtom sa ku mne Lucas naklonil a pobožkal ma. V momente vo mne vznikla explózia pocitov, energie, farieb, svetla... Nikdy som nezažila nič nádhernejšie. Z môjho vnútra sa šírilo teplo, radosť a moje splašené srdce horelo túžbou. Krásne. Úžasné. Fantastické. Bozk som mu opätovne. Trošku sa zatriasol. Možno ho prekvapilo moje správanie. S ním som mala pocit, že horím. Na chrbte som však cítila pálenie intenzívnejšie. Vnímala som, ako sa neviditeľná sila snaží vydrť na povrch. Prirovnala by som to k divému zvieraťu, ktoré sa snaží dostať z klietky. Nebráň sa tomu, v duchu som počula šepkať Lucasa. Práve mi vtisol na pery ešte jeden bozk. Skoro ako by chcel potvrdiť moju myšlienku, ktorá mi zrovna prebehla hlavou. Uvoľnila som sa a nechala zo seba vyjsť všetko, čo som celé roky skrývala.

V hrudi som cítila obrovský tlak. Odtrhla som sa od Lucasa a otvorila oči. Nevidela som nič. Všade bolo príliš svetla. Prenikalo mi do každého jedného kútika môjho tela. Pálilo to ako oheň. Čo oheň, topila som sa v láve, ktorá ma pomaly pohlcovala ako krehký kúsok papiera. Žiara mi vypálila oči a dostala sa do hlavy. Nezniesiteľnú horúčavu prekonala bolesť na chrbte. Z chrbtice mi vychádzali ďalšie dve časti tela. Skríkla som od toľkého zmätku a bolesti. Zapotácala som sa a padala smerom do morských vln.

Okolo mňa zavýjal morský víchor. Horúčava sa zmenšila a opäť som bola sama sebou. Nie úplne. Mala som novú silu, ktorú som hodlala využiť. Moje inštinkty okamžite zareagovali a spravili presne to, čo mali. Tesne nad hladinou oceána som rozťahla bledé krídla a vzlietla dohora. Začala som mávať obrovskými krídlami. Naberala som na rýchlosti a výške. Zatočila som sa a rozťahla krídla. Trielila som vzduchom ako nespútaná raketa. Bola som silná, rýchla a slobodná. Zamávala som nimi ešte raz. Na pohľad boli biele, bez najmenšieho poškvrnienia. Ja som na nich ale pobadala jemnulinké pierka opierajúce sa do vetra. Klzala som po oblohe ako vták. Elegantnejšie ako hociaký operenec na svete! Vzdušné víry ma niesli na svojich rukách a pomáhali mi pri lete. Od radosti som zvýskla. Môj hlas sa rozliehal po celom pobreží a aj ďalej.

Vtom okolo mňa preletel rýchly blesk. Obzrela som sa a pred mnou sa vnášal Lucas. Okolo neho sa rozliehala zlatistá žiara. Bol nádherný. Jeho krídla boli biele, no nie tak ako tie moje. Pierka mu na koncoch naberali odtieň zlatistej. Až teraz som si všimla, že aj jeho vlasy sú na koncoch sfarbené do tej istej farby. Niektorý by povedal, že sa mu len na hlavu vysypal zlatý prášok. To bol, ale len dôsledok premeny na anjela. Na tvári sa mu zjavil jeho tradičný úškrn. Ten nikam nezmizol. Mne sa takisto po tvári rozlial úsmev. „Podme! Musíme predsa ešte ochutnať oblohu!“ S tým sa svižne zvrhol a spolu s radosným výskaním letel k oblohe a medzi mračnami. Naposledy som sa obzrela za pevninou, mojim domovom. Vychutnala som si pohľad na pokojné pobrežie. Zbadala som tam nejakých ľudí. Prechádzali sa po pláži a zabávali sa. Keby vedeli, aké je to letieť, nikdy by sa nezdržovali na suchu. Odteraz budem len lietať! Nezosadnem na zem. Zostanem s Lucasom a budeme lietať ponad zem až kým... Navždy! S tým som zabrala krídlami a vybrala sa za Lucasom. Vnorila som sa do oblakov a zmizla nadobro.

Miška Jakubcová

„Nič veľké nebolo nikdy dosiahnuté bez nadšenia.“

„Bez vášne nemáte energiu. Bez energie nemáte nič.“

Cesta za slobodou

Bežal som po dlhej ceste v mojom rodnom meste. Kedysi bola táto ulička pýchou celého mesta. Historické centrum mesta bolo cez leto plné turistov, milovníkov architektúry a umenia, či cestovateľov a objaviteľov orientálnych krajín. Ľudia sa tu hmýrili ako mravce v mravenisku. Neúnavne sa pohybovali sem a tam. To bolo však predtým, ako sem napochodovali vojaci dvoch krajín. Pamätám sa, ako po sebe začali strieľať delami, puškami, ... Odvtedy to tu vyzerá takto. Cesta je polorozpadnutá a na niektorých miestach totálne zničená. Obchody porozbíjané a opustené. Sklo sa pod nánosom prachu zlovestne leskne. Pripomína to môj život rozpadnutý na milión kúskov. Vojna zmenila každého a aj mňa. Rýchlo som okolo toho strašného miesta prebehol. Blížil som sa ku koncu uličky s nádejou, že nič sa mi už nemôže stať. Zrazu odnikadiaľ vybehli vojaci obidvoch krajín. Strielali po všetkom, čo sa len pohlo. Chcel som odtiaľ utiecť, no bolo neskoro. Gulka ma zasiahla rovno do hrude. V tom momente som vedel, že je môj koniec. Veľmi pomaly som padol na tvrdý betón. Hlavu som si narazil a cítil som tupú bolesť v zadnej časti lebky. Zostal som ležať, lebo som sa nevedel už ani len postaviť. Sila zo mňa vyprchala a vsiakla sa do čierneho betónu. Všetko sa mi zdalo pomalé a rozmazané. Bolo to čoraz horšie a horšie. Až nakoniec sa predomnou roztiahla úplná temnota. Nevidel som, nepočul som a necítil som vôbec nič...

Vtom som sa zobudil. Moja mama pri mne sedela a si myslel, že nám hrozí nebezpečenstvo. Čakal som prekvapivo pokojná noc. Pre mňa však nie. Posadil celý čas hľadela. Jej tmavohnedé oči na mňa očami som zbadal tmavé kruhy, ktoré mala od nedokázali skryť. Každého z nás trápili nočné mory a na otca dávala skôr pozor. S otcom sa striedali na pomôct, ale oni to okamžite odmietli. Preto obidvaja tak ďaleko od pravdy. Ja som mal tú možnosť, ale práve tento sen. Ako ma postrelili a ja som umrel. zmenila. Mama mi povedala, že som kričal zo sna krčoch. Hľadela na mňa so spýtavým pohľadom. by nechcela vedieť, čo sa s jej 14-ročným Zo začiatku to bolo ťažké, postupne mi začalo byť kamienok zo srdca. Keď som skončil, čakal som, ticha si ku mne bližšie sadla a silno ma objala. vedel som, že to sú maminy slzy.

Do úsvitu slnka ostávalo len pár hodín. Aj tak mnou prišli porozprávať rodičia. Vyčítal som z osudné ráno mi oznámili vec, ktorá mi mohol dostať z toho strašného miesta! vedeli dostať. Takto z Iraku previezli už mnoho to dokopy celé otcovo a matkino dedičstvo. začiatku zdráhal, presvedčili ma, že to bude sám. A ešte k tomu som mal nechať rodičov vo niekoľkých dňoch kontaktovali dohodli na obchode. Mal som ísť do čisté miesto, plné milých, veľkorysých Francúzsko, Nemecko, Veľká Británia... Muselo majestátnych štátov. Ako to býva zvykom dostali do vienka. Tajne som dúfal, že na konci mojej

A nadišiel ten osudný deň, kedy som sa mal vydať na cestu. raz silno vystískali. Nakoniec mi mama darovala náhrdelník s m, že tento kameň ma má ochraňovať na mojej ceste za lepším životom. Určite to mala dostať „moja sestra“, ak by sa vôbec narodila. Bola to totiž tradícia dávať si takéto darčeky z generácie na generáciu. Naozaj som sa potešil. Potom prišiel prvý prevádzka. Bol to vysoký, štíhly chlap s kučeravými blond vlasmi a obozretným ľadovým pohľadom. Bol veľmi zvláštny. Taká kombinácia farieb sa u nás len tak nenájde. Mohol mať tak 24 maximálne. Pozdravil sa a podišiel bližšie k rodičom. Nevidel som presne, čo sa deje, no zdalo sa mi, že si niečo medzi sebou vymenili. Potom sa otočil a dal mi pokyn, aby som šiel s ním. Poslednýkrát som sa obrátil na mojich rodičov a vydal v ústrety ceste za novým životom.

Ten chlap nebol veľmi zhovorčivý. Pravdepodobne nevedel až tak dobre môj jazyk. Vysvetlil mi však pravidlá, ktoré tu platia. Mám určitý cieľ a do toho sa musím dostať na čas. Ak sa tam nedostanem, tak mám problém. Nebudú ma vždy sprevádzať prevádzci, takže to bude na mne. Doviedol ma do prvého bodu. Cesta sa tu končila a začínal tropický les. V detstve sme sa pod stromami zvykli jašiť. Aj napriek tomu som si voči nemu vybudoval rešpekt. Prevádzka mi dal malé vrečko s pár kúskami jedla. Ukázal mi cestu alebo skôr veľmi nepresne opísal. Potom ma nechal napospas osudu. Išiel som teda tadiaľ, kadiaľ mi povedal. Kráčať som neustále, aby som sa stihol dostať na určený čas. Zastavil som sa len kvôli jedlu. Les sa pomaly začal strácať. Dostal som sa do údolia s pieskovou pôdou. Kráčalo sa mi o dosť horšie. Raz, cez silné slnko, som sa schoval pod veľký krík. Lahol som si a dovolil si na pár minút zatvoriť oči. Zobudil som sa až po troch hodinách. Nebol som vyspatý do ružova, ale muselo mi to stačiť. Teraz bolo pre mňa najdôležitejšie, aby som sa dostal do cieľovej krajiny. Potom budem spať. Pokračoval som cez húštiny bodľavých kríkov. Nebola to žiadna pohodlná trasa. Viedlo to cez kopce, ďalšie a ďalšie doliny. Stále som bol ostražitý. Nikdy som nevedel, čo na mňa môže číhať a striechnúť. Po dvoch dňoch som sa dostal na 2. stanovište. Jedlo mi už nezostalo. Musel som teda počkať na prevádzka. Prišiel po hodine. Podal mi ešte menšie vrečko ako predtým. Povedal mi, že mám nastúpiť do kamióna s veľkou rybou na boku. Mal okolo prejsť tak o tri hodiny. V kríkoch som čakal na svoj odvoz. Nemohol som dopustiť, aby ma niekto zbadal. Čo ak by ma zobrali naspäť do Iraku? Sklamal by som rodičov a ich snaha zlepšiť mi život by vyšla nazmar. Konečne som ho

triasla mnou, aby som útok, prepadnutie som sa a trošku si upierali pohľad a nedostatku o vojne. hliadke a vyzerali, zlé sny mi Nechcel a občas

sa prebral. Vylakal som sa, pretože som alebo hocičo iné. Našťastie, to bola ponáťahoval stuhnuté svaly. Mama na mňa snažili sa zistiť, čo sa so mnou deje. Pod jej spánku. Ani jej husté kučeravé vlasy ich Najviac som si to odsákala ja. Mama na mňa každú noc strážil niekto iný. Chcel som im akoby už asi 3 týždne nespali. Čo nebolo až to nedovolili. Už niekoľkokrát sa mi snívaj som tým zaťažovať rodičov. Situácia sa však som aj zastonal, akoby som bol v smrteľných Chcela poznať odpoveď. Ale ktorá matka na svete chalanom deje? Tak som jej to celé porozprával. čoraz lepšie. S každým detailom mi odpadol malý ako na to zareaguje. Nepovedala nič. Po chvíľke Cítil som, že mi malé perličky dopadli na vlasy a

som sa rozhodol ešte trochu si odpočinúť. Ráno sa so ich tvárí, že mi chcú oznámiť niečo veľmi dôležité. V to navždy zmenila život. Dozvedel som sa, že by som sa Existuje totiž skupina prevádzkačov, ktorí by ma odtiaľto ľudí. Stálo by to však 80 000 dolárov. Vedel som, že je Znamenalo to pre mňa veľmi veľa. Aj keď som sa na najlepšie. Bol som, ale hrozne smutný, lebo som mal ísť vojnovnej zóne. Bol som im ale neskutočne vďačný. Po prevádzkačov, dokonca sa v celkom krátkej lehote aj Európy. Vždy som si ju predstavoval ako krásne a ľudí. Poznal som aj zopár krajín. Napríklad to byť super narodiť sa v jednom z týchto európske deti si ani neuvedomujú šťastie, aké cesty skončím v nejakom dobrom štáte...

Rozlúčil som sa s rodičmi a oni ma ešte malým kamienkom v strede. Povedala Určite to mala dostať „moja sestra“, ak by sa

zbadal. Najväčší kamión, aký som v živote videl. Skutočne mal rybu na boku. Pod ňou bol názov pre mňa nerozlúštiteľný. Rýchlo som naskočil na vodičom určené miesto. Bolo to zamaskované tak, aby ma nikto nezbadal. Kamión bol obrovský, takže som pochyboval, že by si niekto všimol takého útleho človeka ako som ja. Našťastie, aspoň tu som si mohol trochu zdriemnuť. Ako som zistil, prespal som pomaly celý jeden deň. Už sme boli určite v inej krajine, možno aj v Európe. Nevedel som presne, kde sa nachádzam. Jedno som však vedel, tu sa o dosť ochladilo. Začínala mi byť zima. Pritiahol som si svoj tenký béžový sveter bližšie k telu a skrčil som sa do kľbka. Po možno hodine začal vodič vozidlo spomaľovať. Blížili sme sa do 3. stanoviška s jedlom a pustil som sa krížom cez les. Bolo to celkom strašidelné. Sám v noci bez svetla v temnom lese, ktorý nemal konca kraja. Stromy tu vyzerali inak ako v mojej domovine. Boli obrovské a nemali listy. Myslím, že sme sa v škole o nich učili. Ako sa len nazývali.... ihličnaté! Jasné, s kamoškou sme ich prezývali ihlicové! Prezeral som si ich. Nevyzerali najkrajšie, ale za to krásne voňali. Takú čiru a zároveň sviežu vôňu som ešte nikdy nepocítil. V poraste zavládla tma. Mal by som si odpočinúť. Vďaka únave som pomerne rýchlo zaspal. Bol to naozaj príjemný sen. Snívaj sa mi o mame, ako na mňa hľadá a žiari šťastím.

Na druhý deň som sa zobudil plný elánu. Bohužiaľ, radosť ma hneď prešla, keď sa ozval môj chrbát a kríže. Zem nebola práve najpohodlnejšie lôžko. Avšak nič iné na okolo nebolo. Len zem a ihličie. Ďalšie prekvapenie nastalo potom, ako som sa chcel najesť. Nejaké zvieratá mi zjedli všetko jedlo. To bol veľký problém. Rýchlo som zhodnotil, aké sú možnosti. Myslel som si, že to dám aj bez jedla. No ako to už u mňa býva zvykom, hlboko som sa mylil. Na konci dňa som sa blížil k môjmu stanovištu. Bol som však taký hladný, že som zjedol prvú vec, čo som videl. Na kríkoch rástli nejaké lahodne vyzerajúce bobule. Nasýtil som sa nimi a pokračoval v ceste. O pár hodín som to však začal ľutovať. Bolo mi hrozne zle. Točila sa mi hlava. Motáľ som sa ako opilec z krčmy. Neudržal som to a vyvrátil som všetko, čo som mal v žalúdku. Nebolo mi ani trochu lepšie. Jediné, čo bolo v tejto situácii povzbudzujúce bolo, že som dorazil na stanovište. Nebol som sám. Na mojom stanovišti čakalo ešte niekoľko detí. Po čase som pochopil, že aj oni sa chcú niekam dostať. O pár desiatok minút nás vyzdvihla väčšia dodávka. Spočítali nás a všetci sme nastúpili dozadu. Dali nám kúsok chleba, trošku vody a vyrazili sme. Konečne sa mi uľavilo od krčov v bruchu. Po dlhšom čase som okúsil riadny spánok. Moji spolucestujúci na tom neboli inak. Spal som celkom kvalitne a sladko ako mimino.

Netušil som, koľko času ubehlo. Zacítil som tvrdý náraz. Dodávka prudko zastavila. Všetci sme zmätene po sebe pozerali a čakali, čo bude nasledovať. Nemohli sme byť ešte na mieste. Cesta trvala príliš krátko. Alebo nie? Počul som krik a búšenie do auta. Kroky sa blížili k zadným dverám. Kľučka povolila a do vnútra sa rozlialo svetlo. Zakryl som si oči. Veľa žiarenia naraz. Oči si veľmi rýchlo privykli. Zložil som ruku. Vo dverách stáli traja dospelí muži. Jeden z nich mal po boku bojového psa, ktorý besne šteká. Zo zubov mu tiekli sliny. Dospelý chlap vpredu na nás prehovoril. Absolútne nič som nerozumel. Deti boli zmätené a nechápavé pohľady sa v dodávke len tak hemžili. Jedno sme však vedeli určite: TOTO NEBOLO V PLÁNE!

V ten deň nás zobrali z dodávky a odvieďli rovno na políciu. Odtiaľ po rôznych úradoch, domoch, budovách, policajných stanicach... Ocitol som sa na Slovensku. Nikdy som o tomto malebnom štáte nepočul. Bolo to pre mňa úplne neznáme prostredie. Keď sa na to teraz pozerám, som skutočne rád, že nás vtedy našli. Mám už 30, našiel som si tu skvelú manželku a mám s ňou dcéru Emily. Je to moje zlatičko. Svetlo môjho života. Mám dobrú prácu, dom, rodinu. Čo viac si môže človek priať? Nevie, kde by som bol šťastnejší ako tu. Rodičom som vďačný až do smrti. Nikdy viac som ich už nevidel. Nepodarilo sa mi s nimi skontaktovať. Stále na nich myslím v dobrom. Bez nich by som tu nikdy nebol.

Na začiatku som si želal, aby som sa dostal do dobrej krajiny, a myslím, že sa mi to splnilo.

Miška Jakubcová

Vianoce

Vianoce sú za rohom,
darček nekúpim v centre obchodnom.

Máme tu, žiaľ, coronu,
nemám ani korunu.

Darčeky urobím ručne,
a tak to vybavím stručne.

Ešte že sme všetci zdraví a pokope,
byť spolu to nás baví.

Vysedel som dieru v stoličke,
notebook beží v dennej špičke.

Na Vianoce sa aj tak tešíme všetci,
a protiľátku nech už vymyslia vedci.

Aby sme Vianoce v pokoji prežili,
a všetci Silvester veselili.

Maxim Oros

„Je v poriadku zlyhať; nie je v poriadku vzdať sa.“

„Vymaž si z hlavy programy o tom, ako sa niečo nedá.“

ZAČNIME OD SEBA!

V dnešnej dobe sa do popredia dostáva otázka ekológie a s ňou aj otázka znečisteného prostredia. Znečistenie prostredia sa týka každého z nás, a preto by nikto nemal byť voči tomu ľahostajný. Do riešenia by sme sa mali zapájať aj my aktívnejšie a nie sa spamätať, až keď bude neskoro.

Určite už väčšina z vás počula o opakujúcich sa požiaroch v Austrálii, postupnom topení sa ľadovcov a o zvyšovaní priemernej teploty ovzdušia každým rokom. Týmto témam by sa malo začať venovať viac času, kým je ešte šanca na nápravu alebo zlepšenie situácie. My síce žijeme v dobe, keď sú príroda a ľadovce samozrejmosťou, ale bude to tak navždy? Nespoliehajme sa, že túto situáciu za nás vyriešia ostatní, ale namiesto toho by sme mohli začať od seba. Každý z nás môže prispieť čo i len malíčkym krôčikom, ktorý nám zaberie len pár minút. A ak nemáte žiadne nápady, mám pre vás pár typov. Milovníci pohybu, čo keby ste skúsili ísť napríklad na váš tréning bicyklom namiesto jazdy autom? Nielenže to pomôže vašej kondícii, telu, ale aj našej Zemi znížením uhlíkovej stopy. Dievčatá môžu využiť možnosť

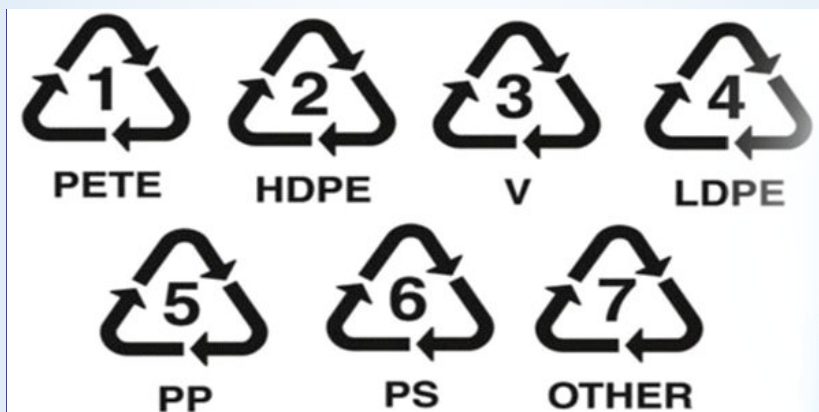
používania látkových odličovacích tampónikov namiesto vatových. Táto možnosť vám umožňuje ušetriť vaše financie, keďže po použití ich stačí hodiť len do práčky namiesto kupovania nového balenia. Predstavte si, že ak len jedna z vás prejde na túto metódu ušetrí našu Zem od 320 vatových tampónikov ročne. Taktiež dokonca pomôže, keď nebudeme zapínať svetlo počas dňa, nenecháme zbytočne dlho pustenú vodu, alebo keď vyhodíme odpad do správne triediaceho koša.

Tak poďme pomôcť našej planéte aj my a spravme si ju ešte krajšou a zdravšou!

Nina Kováčiková

Plastové fľaše nás trávia: Čo znamenajú symboly na ich spodku?

Určite aj vy stále vídavate po ulici pobeťovať ľudí, držiac v ruke plastové fľaše s vodou. Tieto fľaše však neraz obsahujú veľké množstvo škodlivých chemikálií. Tie môžu ľahko prevážiť prínosy správnej hydratácie. Mali by ste preto venovať náležitú pozornosť trojuholníkom na spodku plastových fliaš, ktoré používate. Zvlášť sa zamerajte na číslo v strede trojuholníkov. Každé takéto číslo totiž predstavuje iný druh chemickej látky, z ktorej je uvedená fľaša vyrobená. Určite ste ho už neraz aj zaregistrovali, no neprikladali mu nijaký špeciálny význam. Avšak mali by ste...

1 – PET (Polyetyléntereftalát)

Tieto fľaše sú určené len na jedno použitie. Je to kvôli tomu, že môžu prepúšťať antimóny ťažkých kovov. Tieto chemické substancie, označované aj značkou EPA, narušajú činnosť vašej hormonálnej sústavy.

2 – HDPE (Polyetylén vysokej hustoty)

Ide o takzvaný „dobrý“ plast. Má totiž najnižšiu pravdepodobnosť presakovania škodlivých látok do tekutiny, ktorá sa v ňom uskladňuje.

3 – PVC (Polyvinylchlorid)

Neodporúča sa používať fľaše vyrobené z tohto materiálu. PVC môže do vody uvoľňovať látky narušujúce činnosť hormónov.

4 – LDPE (Polyetylén nízkej hustoty)

Tento druh plastu je relatívne bezpečný. Pri správnom používaní a mechanickom nenamáhaní by z neho do vody nemali presakovať škodlivé látky. Uvedený materiál sa často používa aj pri výrobe plastových tašiek.

5 – PP (Polypropylén)

Ide opäť o relatívne bezpečný plast. Za predpokladu jeho nevystavovania vyšším teplotám a mechanickému namáhaniu, by do nápojov a jedál nemal uvoľňovať žiadne neželané substancie. V praxi sa z neho zvyčajne vyrábajú jogurtové téglíky a niektoré druhy fliaš na vodu.

6 – PS (Polystyrén)

Pozor, ide o karcinogénny uvoľňujúcu chemickú látku. Polystyrén by ste v žiadnom prípade nemali používať pre uschovávanie nápojov ani jedál. V prípade prenosných chladničiek je potrebné mať jedlo v nich spoľahlivo oddelené od stien.

7 – PC (polykarbonát)

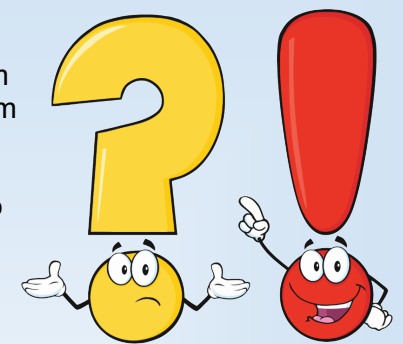
Pre uskladnenie potravín a vody je to úplne najhorší materiál. Dôvodom je uvoľňovanie BPA (Bisfelolu A).

Fľašiam alebo iným nádobám vyrobeným z polykarbonátu sa preto za každých okolností vyhýbajte.

TAK URČITEEE...

Ahojte, Tomášičkári!

V tomto novom čísle nášho obľúbeného školského časopisu Tomášičkár som sa rozhodla pokačovať vo vtipnej športovej rubrike TAK URČITEE. Opäť som vyhládala niekoľko vtipných hlášok, breptov či vyjadrení úspešných športovcov, ktorí v zápale hry a plni adrenalínu sem-tam omylom vypustia niečo nezmyselné, no zato vtipné. My im to samozrejme prepáčime, nakoľko nás úspešne reprezentujú v športe a sme radi, že vďaka ich breptom vám teraz môžem napísať tento zábavný článok.

„Nikdy som nemal vážnu operáciu kolena na iných častiach tela.“
Winston Bennett, basketbalista

„Miláno alebo Madrid ,hlavná vec, že Taliansko.“
Andreas Möller nemecký futbalista

„Je len jedna možnosť: Výhra, remíza alebo prehra.“
Franz Beckengauer bývalý nemecký futbalista, tréner a manažér

„Nevadilo by mi, keby sme prehrali všetky zápasy, pokiaľ by sme vyhrali ligu.“

Mark Viduka, bývalý futbalový kapitán Austrálie

„Samozrejme, boli v boxe zranenia aj úmrtia, ale žiadne vážne.“
Alan Minter, bývalý boxer

„Chlapci, spárujte sa do trojíc a potom sa vyrovnajte do kruhov.“
Bill Peterson, futbalový tréner

„Môj problém je, že som veľmi sebakritický aj voči sebe samému.“
Andreas Möller, nemecký futbalista

„Oni sú druhý najlepší tím na svete a od toho nie je väčšie ocenenie.“
Kevin Keegan, bývalý futbalista a manažér

„Určite chcem, aby bol môj syn Brooklyn pokrstený, len ešte neviem, do ktorého náboženstva.“

David Beckham, bývalý futbalový kapitán Anglicka

„Čo sa týka feelingu, mal som dobrý pocit.“
Andreas Möller nemecký futbalista

Pripravila: Viki

„Náročná cesta často vedie k tým najkrajším miestam.“

„Čím viac chýb urobíš, tým viac sa naučíš.“

WENN ICH VIEL GELD HÄTTE...

Was würdest du machen, wenn du viel Geld hättest? Du weißt es nicht? Gut. Hier ein paar Vorschläge!

Am Anfang würde ich ein neues Haus kaufen. Unsere Wohnung ist nicht so groß, also ich möchte in einem riesigen Haus mit einem Garten leben. Ich würde auch mehrere Haustiere halten. Ich habe einen Hund, aber ich möchte auch eine Katze. Mein Leben wäre viel einfacher und lustiger.
Monika

Ich würde etwas machen, was ich gerne mache. Ich würde viel reisen, ich will die ganze Welt sehen. Ich würde meiner Familie und meinen Freunden Geld geben und auch Leuten, die es brauchen.
Natalia

Na ja, ich müsste ja nicht zur Arbeit gehen. Ich würde arbeiten, nur wenn ich Lust dazu habe. Wenn ich viel Geld hätte, könnte ich viele neue Dinge kaufen. Aber natürlich sind Familie, Freunde und Beziehungen für mich wichtiger als Geld.
Veronika

Ich wollte nie viel Geld haben. Ich wüsste nicht, was ich mit so viel Geld anfangen soll. Ich will genug Geld nur dafür haben, was ich brauche und will. Aber wenn ich viel Geld hätte, würde ich viel für wohltätige Zwecke spenden. Ich würde versuchen, den Menschen zu helfen, die es brauchen. Ich wollte einen Job haben, den ich genieße.
Martina

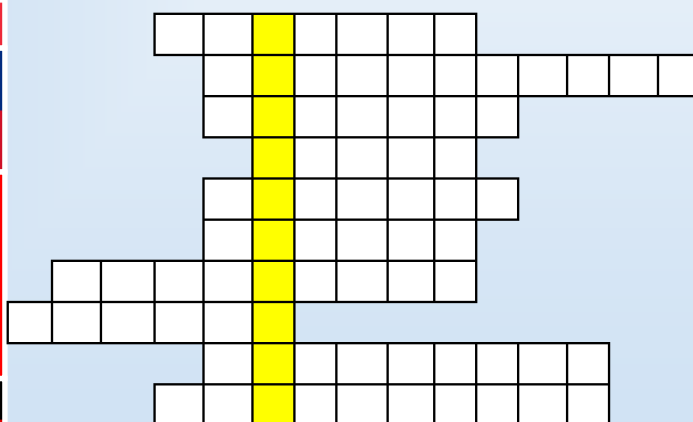
Natürlich musst du das Geld nicht nur ausgeben, du kannst auch investieren. Wie man das macht? Sieh dir einfach im Facebook oder Instagram die Videos unter dem Begriff Finanzfluss an.

Und was alles kannst du da lernen? Hier ein paar Tipps!

Investieren lernen: 12 Tipps für Anfänger!

Investieren in deinen 20ern: Erfolgreich ins Leben starten!

Die 7 größten Geldfresser im Leben: Wo man am meisten Geld verbrennt! |

Kreuzworträtsel

1. Was nehmen wir am Weihnachten zu?
2. Wie nennen wir den 24. Dezember?
3. Wie sagt man Weihnachten auf slowakisch?
4. Was schmeißen wir in die Ecken?
5. Wie ist der Name von dem Fisch, den wir essen?
6. Was fällt vom Himmel im Winter?
7. Was bekommen wir am Heiligabend?
8. Wie nennt man die 4 Sonntage vor Heiligabend?
9. Was sind der 24., 25., 26. 12?
10. Was steht am Weihnachten in dem Wohnzimmer?

Lösung

Alex Gyarmati 1. Gewicht, 2. Heiligabend, 3. Vianoce, 4. Nüsse, 5. Karpfen, 6. Schnee, 7. Geschenke, 8. Advent, 9. Feiertage, 10. Tannenbaum

Für einen langen Winter

Sicher kennt ihr die Situation. Draußen ist es kalt und düster, der Winter ist gekommen. Ihr sitzt zu Hause und versucht etwas Sinnvolles zu machen, wisst aber nicht, was das sein sollte....Wozu ich persönlich in solchen Fällen greife? - Erraten! Hiermit also ein paar Filmempfehlungen von mir. Wirklich ansehenswert!

Andrés Ruiz Böhman, Septima B

So weit die Füße tragen (2001)

...ist eine deutsch-russische Koproduktion und beruht auf wahren Begebenheiten. Die Geschichte handelt von einem deutschen Soldaten namens Clemens Forell, der während des zweiten Weltkriegs, auf der russischen Front kämpft und in russische Gefangenschaft gerät. Er wird zu 25 Jahre Zwangsarbeit in Sibirien verurteilt. Nach mehreren Monaten voller Leiden und Demütigung entschließt er, aus dem Arbeitslager zu fliehen. Mit Hilfe des deutschen Lagerarztes gelingt ihm schließlich die Flucht. Er hat keine Ahnung, wo er sich befindet und wohin er sich begeben soll, aber die Sehnsucht sich wieder mit seiner Familie treffen zu können gibt ihm Kraft, sich immer weiter durch das unendliche, schneebedeckte Sibirien durchzukämpfen. Es folgen

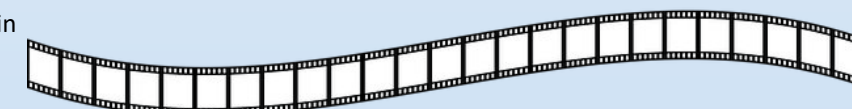
qualvolle Jahre voller Leiden, Unsicherheiten und Elend, aber auch Hoffnung und eines unglaublich starken Willens. Ja, ihr habt richtig gelesen, Jahre... Ob er letztendlich den unmöglichen Weg nach Hause - nach Deutschland - zu seiner geliebten Frau und Tochter schafft, das könnt ihr erfahren, wenn ihr euch den Film anschaut. Es ist ein sehr starker und emotionsgeladener Film. Er zeigt das Beste und Schlimmste im Menschen, den Entscheidungsprozess in Grenzsituationen und die Stärke der Sehnsucht und Liebe.

Er ist wieder da (2014)

...ist eine satirische Komödie, die nach der Vorlage des gleichnamigen Buches von Timur Vermes verfilmt wurde. Der Film stellt sich die Frage: Was wäre, wenn Adolf Hitler plötzlich in der heutigen Zeit auftauchen würde? Genau das passiert in der ersten Szene: Hitler taucht aus dem nichts an der Stelle des ehemaligen Führerbunkers in Berlin auf. Zuerst sieht sich Hitler in der Stadt um – er nimmt wahr, wie sich alles sehr verändert hat und ist komplett fassungslos und verwirrt. Nach ein paar Tagen begegnet er zufällig einen Filmproduzenten, der mit ihm eine Dokumentation dreht. Die beiden reisen durch ganz Deutschland und begegnen echten Leuten – die meisten sind gar keine Schauspieler. Es ist wichtig anzumerken, dass alle, die Hitler begegnen, glauben, er sei nur ein Schauspieler und Komiker. Im Laufe der Zeit wird der vermeintliche Hitler-Imitator immer populärer; er schreibt später auch sein eigenes Buch, welches zu einem Bestseller wird und auch verfilmt wird. Zum Ende des Films hat sich Adolf Hitler als ein Star in Deutschland etabliert – die Bevölkerung glaubt immer noch, dass er nur ein harmloser Schauspieler und Imitator sei. Doch auch seine tatsächlichen Ideen und Ideologie gewinnen mit seiner Popularität immer mehr positiver Aufmerksamkeit...

„Er ist wieder da“ nimmt sich ein schwieriges Thema vor. Die Botschaft des Films ist klar: er warnt vor einer möglichen Wiederholung des Szenarios, welches die Umstände des Zweiten Weltkriegs ermöglicht hat. Er bringt einige wichtige moralische Fragen und Dilemmas vor, im Großen und Ganzen sehe ich aber die Prämisse in der heutigen Welt als durchaus überzogen und unrealistisch. Es ist ein Appell an das Schuldgefühl der Deutschen, das auch 80 Jahre nach dem Ende des Zweiten Weltkriegs, in der deutschen Bevölkerung aus verschiedenen Gründen immer noch sehr prävalent ist, und sich in den letzten Jahren noch vertieft hat. Für Publiken aus anderen Ländern hat der Film deshalb, meiner Meinung nach, nicht dieselbe Bedeutung und Wirkung. Nichtsdestotrotz hat mir der Film gefallen – er hat dieses schwere Thema mithilfe einer starken Dosis an schwarzem Humor gut gemeistert. Ich empfehle ihn jedem, der ein paar gute Lacher will und kein Problem mit schwarzem Humor hat.

Jeder Tag, an dem du nicht lächelst, ist ein verlorener Tag.

Eine gute Schwäche ist besser als eine schlechte Stärke.

English

PETS... We love them, they love us. If you want to feel an unconditional love – buy a ?????

My Doggo

My dog's name is Atrey. Yes, like Atrey from the film Never ending story. I love my dog. He has really big scar. But not from the fight. He isn't a fighter. He was bitten by another female dog when he was just a little puppy. He is just like a big man who has his head up and looks like a king. But sometimes you can see him in a very funny position. He lays on his back smiling at us and starts wagging his tail. When he is doing it he looks like a bat with his ears fallen down. But the first funny thing what he did was that he sat on the end of the couch like a real person. We were really laughing. It's also funny that he does this every day.

Nikita Rybníková

Cat mischief

*In our small house
lives one cat.*

*Instead of catching a mouse
she stays in my bed.*

*She is not in a mood
to eat her food.*

*We haven't enough meals
because she always steals.*

*My dad placed an ad
to sell our wicked cat.*

Nela Gono

The fat cat

*Our cat is black and white
She goes always out at night*

*She is also very fat
Like a very big bad rat
She's not hunting mice
They're all in our house*

*And she is always very scared,
When she sees that big bad rat.*

Martin Kalužník

Remember? Halloween !!!

*The Halloween is the best of the years.
We have a lot of masks and costumes.*

*We are very scary monsters,
Who only want some sweets.*

*He is a skeleton, she is a witch,
He is a mummy and she is Stitch.*

*We have Halloween pumpkins, too
this is Halloween for you.*

Nikola Martinkovičová

Halloween is coming now,

*You can be a monster, WOW
Spooky costumes children wear
Trick - or - Treating everywhere*

*Orange Pumpkins at the house
Short and round are on the ground
Monsters flying on their brooms
frightening us with their: BOOOOS!!*

*We all love this holiday
'cause we all laugh and play
happy we have always been
because -it is Halloween
Oliver Ľurek*

Christmas poem

*Christmas, they are almost here,
Prepare yourself, and loose your fear.*

*We're all excited, don't ask why,
And if you're not -
Well, it's a lie.*

*We've waited for this for so long,
For the whole year we stayed strong.
Presents, food, and family.
So, please, be through cheerily*

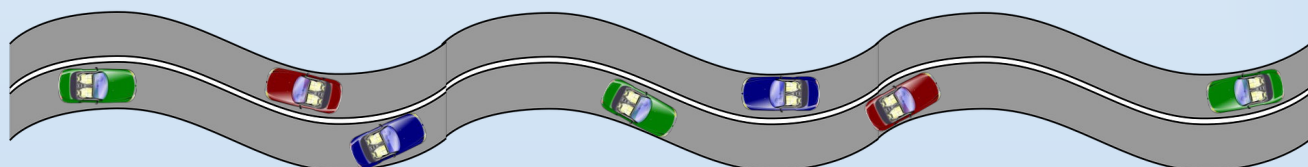
*It is coming, that's a fact,
Even if COVID-19's attacked.*

Barbora Galková

Once, when I was passing a camera in a car I suddenly saw its flashing.
I didn't know why because I didn't break the traffic rules, but then I laughed at that.

For fun, I passed the same camera five more times with a speed of a tortoise and I even smiled at it, but the light was still flashing. Then after two weeks, I received a letter.
In that letter, there were six checks for a not fastened belt.

Tomas Mocko

*"Things are never quite as scary when you've got the best friend."
Bill Watterson*

Stories only scars can tell...

Written by Sexta students.

The fox and the wolf

It was a cold winter day and the fox was walking around in a forest. It was really cold and the fox was very hungry. She was willing to do anything, just to get a small bite of food.

It was the middle of winter and the wolf was freezing and starving. He needed to find something to eat as soon as possible.

While the fox was shaking in the cold, she saw something in the distance. "I should investigate that", thought the fox and started running towards the mysterious thing.

When she got closer, she realized that the mysterious thing is a wolf. On any other day, the two would probably start fighting, but today they were both too weak and scared.

After a bit of talking, the fox and the wolf decided to try to find some food together. Not long after that they found a rabbit running around happily in the forest. The rabbit would have been too swift for the wolf and the fox alone, but together they caught him with ease. "I am hungrier than you" said the wolf, "I will eat the entire rabbit" he added. The fox knew, that there was only one option. She scratched the wolf, grabbed the rabbit and prepared to run away, but seeing the wolf bleeding on the ground, she decided to help, knowing how hungry the wolf was because the fox was hungry herself. She gave one half of the rabbit to the wolf and cleaned his wound.

They became friends, but the wolf never forgot about the scar he got on that cold winter day. It was a reminder to both of them that doing the right thing can be difficult, but it can pay off in the future.

By Richard Klamo

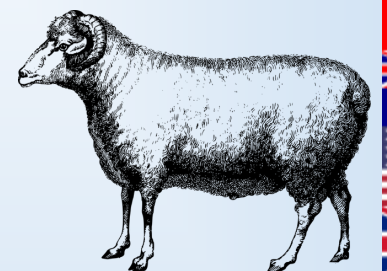

The story of a scar

Once, when I was just a small child, I had a dream. I was lying on my bed, having a good time, when an almighty eagle flew through the open window, snatched me and flew away before I could even yell out for help. He could speak, so he calmed me down and asked me to sit on his back while holding tight. I swiftly got on, while he flew steadily through the air. I was excited, being in the fantasy realm. As we soared through the infinite plains and never-ending seas a thought had

dawned on me. Where were we going? For what purpose? So I asked the almighty eagle, what his plan was. He answered: "To the land of freedom, where gold is plentiful and happiness abundant!" We coursed on, over the highest of mountains and the lowest of valleys, until we were just about to fly through the golden gates of a place not short of heaven. As we approached, the mighty eagle turned into a winged, horned ram, while the promised paradise disappeared, leaving only scorched trees in its place. I struggled to escape the tight grip of the ram's hooves, but I emerged victorious. With the last drop of my strength, I pushed its bony legs away, but scratched my hand in the process. Suddenly I woke up, realized I dreamt the entire thing, but noticed one flaw in my theory, a scar on my hand.

by Braňo Udič

JOKES

Recorded by a comic pen

She: "You remind me for the sea."

He: "Wild, romantic and restless?"

She: "No, you make me sick."

"Barbara what are
you doing out there in
the rain?"

"Getting wet!"

2x Adriana Sulíková

Jožko: Dežko, where does your dad work?

Dežko: In the industry of future.

Jožko: Wow, this is interesting. What does he do?

Dežko: He prints calendars.

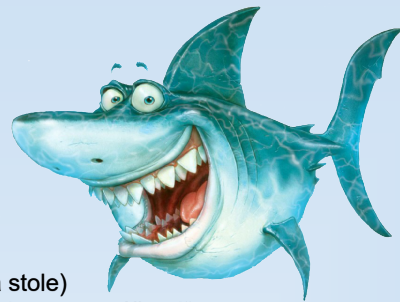
Ján Činák

Page design by Viliam Hrcka

*"Happiness is when what you think, what you say, and what you do are in harmony."
Mahatma Gandhi*

Povedali...

Na fyzike:

P.p.: „Sú len dve pravidlá: 1. Pani profesorka má vždy pravdu!
2. Ak nemá pravdu, platí pravidlo číslo jeden!“

Na každej hodine dejepisu:

P.p. : „Ja som záruka kvality.“

Na fyzike:

(žiakovi padla skúmavka a rozbila sa)

P.p. : „No pozrite, tá sa rozpadá ako slovenská vláda.“

Na nemčine:

(žiak má na stole desiatu)

P.p. : „To čo na stole mládenec? Ja pivo neroznášam!“

Na chémii:

(po odpovedi žiaka)

P.p. : „Keďže ja som taká dobrá učiteľka, nebudem ti tú štvorku rátať do priemeru. Už z toho nebuď smutný, aj mňa vyolala učiteľka z dejepisu, dostala som päťku a trojku na vysvedčení.“

Na fyzike:

P.p. : „Kto sa hlási na tento príklad?“

Žiak: „A na známku?“

P.p. : „Nie, na jabĺčka...“

Žiak: „Tak potom idem.“

(po odpovedi, žiak odpovedal na jednotku)

P.p. : „Tak máš iba jedno jabĺčko, na tvojom mieste keby som odpovedala na jabĺčka, chcela by som mať päť.“

Na dejepise:

P.p. : „Ja do vreca by som vás zavrela a budzogaňmi pobila!“

Na fyzike:

P.p. : „Zavolám políciu!“

Na fyzike:

(p.p. skúša žiaka a ten odpovedá zle, p.p. sa postaví a rozpaží ruky.)

P.p. : „Ja ťa nejdem objat! To je šok! Bezmocnosť Ježišova!“

Na občianke:

P.p. : „Minule som prišla z dovolenky domov a tí moji synovia... V chladničke som si našla ešte aj kúsok z chlebička.“

Na chémii:

(preberajú sa prvky a zmesi, príde p.p. dejepisu a zvolá)

P.p. : „Ja som kyslík!“

Na chémii:

(preberajú sa homogénne a heterogénne zmesi)

P.p. : „Je polievka homo alebo hetero?“

Na nemčine:

(žiak má vyložené nohy na stole)

P.p. : „Daj si nohy dole, ja pivo neroznášam!“

Na fyzike:

(žiakovi sa nepáči hodnotenie p.p.)

P.p. : „Mňa to absolútne nezaujíma! Choď to konzultovať s ministrom vnútra, choď so mnou do vojny, zavolaj políciu, ja ti ten bod nedám!“

Na nemčine:

(p.p. si sadne a hľadá do neurčita, po chvíli sa ozve)

P.p. : „Počkajte, vypol sa mi mozog. Musím ho naštartovať.“

Na chémii:

(skúšanie názvoslovía, žiak nevie odpovede)

P.p. : „Si synom smrti. Nožik sa mi otvára, v noci ako smrťka prídem s lampášom.“

Na občianke:

(p.p. skúša žiaka a už jej dochádzajú nervy)

P.p. : „Počúvaš sa ty vôbec?!“

Žiak: „Áno. Nie? Nevieeem!“

Na fyzike:

(p.p. to už nezvláda)

P.p. : „Ja sa sťahujem! Do Patagónie alebo na Severný pól. Je mi to jedno, hlavne ďaleko od vás! A beriem si so sebou aj svoju múdru rodinu!!“

Na fyzike:

(žiak malým písmom píše na tabuľu)

Žiak: „Ale veď to každý vidí.“

Nahnevaná p.p.: „No tak to teda nie! Ja to nevidím a ja nie som každý!“

Niekde na GLN:

P.p. : „Za autobusmi a za chlapcami sa nikdy nebehám!“

Na chémii:

Žiak: „Pani profesorka, už ste nám opravili písomky?“

P.p. : „Nie, decká, som teraz na materskej, mám šesťmesačné mačiatko!“

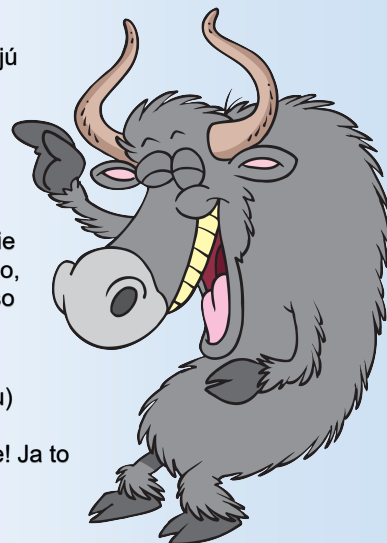
Na chémii:

(p.p. rozdáva rady do života)

P.p. : „Decká, choďte na Ibiza, tam sú výborné párty!“

Na matike:

P.p. : „To je unbelievable!“

Redakčná rada:

Viki Kaľavská, Veronika Paracková, Vilko Hrčka, Miška Jakubcová, Max Oros, Adela Martinková, Jana Rožňovcová, Katka Nemeth, Nina Kováčiková, Alex Gyarmati, Andrés Ruiz Böhman, Natálka Danisová, Oliver Ľurek

Koordinátorka redakčnej rady: Natália Zajačková

Šéfredaktorka, technická redaktorka: Tamara „Tami“ Schmidtová

Odborný poradca: Eva Hrdličková

Jazyková korektúra: Lenka Čederlová

Ďalej spolupracovali: Katarína Sedmáková, Ivan Bezák, Zora Zarevúcka

Radi píšete, kreslíte alebo vám to ide s grafikou? Nenechávajte si svoj talent pre seba! Obráťte sa na koordinátorku redakčnej rady alebo na šéfredaktorku a ukážte nám, čo vo vás je!

www.gln.sk